



SFÂNTUL IOAN RUSUL

Viața, minunile, Paraclisul, Acatistul și slujba

SFÂNTUL IOAN RUSUL
Viata, minunile, Paraclisul,
Slujba și Acatistul

Noi ne vom duce de aici mai devreme sau mai târziu, dar, dacă reușim să lăsăm urmașilor cât mai multe cărți sfinte, le lăsăm o zestre de mare valoare pentru ei și pentru cei care vor veni după ei.

Protos. Nicodim Mândiță



Str. Mențiunii Nr. 7, Sector 2, București

Tel./Fax: 021-2410673

Mobil: 0733-580000

editura.agapis@gmail.com

Cărțile pot fi comandate online la adresa

www.edituraagapis.ro

sau de la librăria Editurii Agapis,

din strada Mențiunii Nr. 7, Sector 2, București

unde puteți beneficia de **reduceri de preț.**

SFÂNTUL IOAN RUSUL

Viața, minunile, Paraclisul, Slujba și Acatistul

ISBN: 978-973-8440-36-4

Coperta 1: **Icoana Sfântului Ioan Rusul**

Coperta 2: **Racla cu sfintele moaște ale Cuviosului**

Traducerea s-a făcut după originalele în limba greacă:

«Βίος και ασματική ακολουθία του Οσίου και
Θεοφορου Πατροσ ημων ΙΩΑΝΝΟΥ του Νεου
Ομολογητου του Ροσου»

și

Ιερεωσ Ιωαννου Βερνεζου – «Νεα θαυματα του Οσίου
Ιωαννου του Ροσου»

SFÂNTUL IOAN RUSUL

Viata, minunile, Paraclisul, Slujba și Acatistul

Tipărit cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Părinte GALACTION
Episcop al Alexandriei și Teleormanului

Traducere din limba greacă de
Ieromonah Evloghie Munteanu
Cristina Băcanu



Editată de Schitul Crasna – Prahova
2006

Cinstindu-i pe Sfinti, Sfântul Apostol
Pavel ne îndeamnă să privim la salvarea
vieții lor și să le urmăm credința. Pentru
împlinirea acestui rost al cinstirii Sfintilor
Sfânta Biserică ne pune la îndemână „Viețile
Sfintilor” și ne poruncește să ne îndelețnicim
cu citirea acestora, spre folosul nostru sufletesc.

Au citit în eu viața și minunile
Sfântului Ioan Rusal și m-am uitat
văzând cât de departe sunt de aseănarea cu
acesta. M-am rugat lui și i-am cerut să
mă ajute și pe mine așa cum a ajutat
pe atâți creștini ce l-au chemat în ajutor. Și
ruga mea mi-a rămas neascultată.

Cu grăbire Sfântul Ioan Rusal m-a
introdus să pășesc pe pământul pe care
au calcat sfintele sale picioare, să intru
și să mă închin în Sfânta Biserică sa și să
mă apropiu și să sârut racla sfintelor sale
moarte. Nevederea mea a fost trecută
cu vederea și darurile acestea primite de
la Sfântul Ioan Rusal m-au făcut să-l
chem și să-l păstrez ca pe un ocrotitor și

grabnic ajutor, mai ales că slujirea
arhierească la care am fost chemat de
Dumnezeu mi s-a părut așa de grea pentru
mine singur. Și Sfântul Ioan Rusal nu
mi-a părărit nici o clipă, nu a trecut cu
vederea nici o rugă, ci a fost alături de
mine totdeauna, sprijin și îndrumător.

De aceea, mîndru cum și neîndru cum
să-i mulțumesc, vîdesc și eu tuturor
ajutorul, ocrotirea și facerile de bine ce le-am
primit de la dărnul; adaug mărturia mea,
a celui mai neîndru și dăruitor, la
mărturiile pînțrate în această carte și
binecuvîntez cu toată bucuria și mulțumirea
împărțirea ei, îndemnînd pe toți să o citească
și cu multă dragoste și evlavie pe Sfântul
Ioan Rusal să-l cîntească și de ocrotirea
și ajutorul lui să se folosească.

Sfinte Mare Mucenice al lui Hristos,
Ioan Rusal, roagă-te lui Dumnezeu și
pentru noi păcătoșii și ne ajută să ne
mântuim. Amin!

+ Galaction

Episcopul Alexandriei și Telemacului

Cuvânt înainte din partea editorului

Pentru noi, cei ce trăim zilele acestui sfârșit de veac plin de convulsii sociale și politice, când oamenii cad pradă ușor dezo-orientării în viața spirituală sau, ceea ce este cu mult mai grav, unei deliberate și minuțios pregătite rele orientări, când, datorită încercărilor pe care le aduce stăpânitorul întunericului, deznădejdea apasă tot mai greu sufletele celor ce doresc să-și călăuzească pașii în viață ascultând de poruncile Celui ce a zis: «Eu sunt Lumina lumii», minunile Sfântului Ioan, aceste mărturii contemporane ale Iubirii pe care o are Dumnezeu către lumea pe care a zidit-o dreapta Sa, constituie un nescat izvor de nădejde și bucurie.

Știm, precum ne învață Sfinții Părinți, că minunile sunt semne pentru cei necredincioși, nu pentru cei credincioși. Mai știm însă că, obosiți de iureșul unei lumi ce nu-și mai regăsește aspirațiile, dezamăgiți de cei pe care i-am fi voit altfel, tulburați de lucrările întunericului, slăbănogiți în rugăciune și lipsiți de dragoste, chiar dacă nu ne este îngăduit a cere să punem degetul în Rănila pe care Iubirea lui Hristos le-a primit pentru noi, să îndrăznim măcar a alerga și, căzând la picioarele Milostivirii Sale, să strigăm cu lacrimi, din adâncul sufletelor: «Credem, Doamne, ajută necredinței noastre».

*La Praznicul Sfântului Ioan Rusul,
27 mai 1999.*

Pentru rugăciunile tuturor celor care au dobândit folos și ajutor citind minunile Sfântului Ioan – vede acum lumina tiparului o noua ediție, conținând și Paraclisul și slujba sfântului. Rugăm pe fericitul Ioan să mijlocească pentru toți cei care, în lungul timpului, s-au ostenit ca mesajul Iubirii pe care îl poartă faptele sale minunate să poată ajunge la noi. Mulțumim Părintelui Ioan Vernezos, de la Biserica Sfântului Ioan din Grecia, cu binecuvântarea căruia am început munca de traducere și tipărire. Mulțumim din suflet, și pe această cale, d-rei profesoare Cristina Băcanu, prin osârdia și dragostea căreia s-au tradus Paraclisul și slujba.

VIATA SFANTULUI IOAN RUSUL

Patria natală – Rusia

Sfântul Ioan Rusul s-a născut într-un sat din Rusia, la sfârșitul veacului al optsprezecelea, pe timpul împărăției lui Petru cel Mare. Anul cel mai probabil al nașterii sale este 1690, și aceasta deoarece sfântul a participat ca soldat la războiul pe care îndrăznețul țar l-a ridicat împotriva turcilor în 1711.

Prizonier de război

Luat prizonier de către tătari în luptele pentru dezrobirea Azofului, Sfântul Ioan a fost vândut unui ofițer superior turc care era eparh în Procopie, Asia Mică, aproape de Cezareea Palestinei. Întorcându-se în ținutul său, aga l-a luat cu sine și pe cuviosul. Turcia se umpluse de nenumărate mulțimi de robi ruși care suspinau sub jugul greu al mahomedanilor și, vai!, cei mai mulți dintre ei, pentru a li se ușura puțin suferința, s-au lepădat de Hristos și s-au făcut musulmani.

Sfântul Ioan însă făcea parte dintre acei tineri pe care îi înțelepțește cunoașterea lui Dumnezeu, precum a spus Solomon: «Bătrânețile cinstite nu sunt cele de mulți ani, nici cele ce se măsoară cu numărul anilor; înțelepciunea este la om adevărata cărunțete și vârsta bătrâneților - o viață fără prihană». Împodobit deci cu înțelepciunea pe care o dăruiește Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El, fericitul Ioan răbda cu smerenie robia cu toate batjocurile din partea otomanilor ce-l numeau «ghiaur», adică – necredincios.

Bătut, lovit, scuipat, devenit ținta disprețului ienicerilor din tabăra militară ce se afla în Procopie, sfântul răspundea celor ce-l îndemnau să-și lepede credința că ar prefera să moară decât să cadă în acest înfricoșător păcat. Agăi turc i-a spus: «Dacă mă lași liber în credința mea, îți voi împlini cu sânguință poruncile; dacă mă silești să-mi schimb credința, mai degrabă îți predau capul

decât credința. Creștin m-am născut și creștin voi muri».

Rânduit să îngrijească de vite, fericitul Ioan își întindea într-un colț al staulului trupul obosit, mulțumind lui Dumnezeu că l-a învrednicit a se face următor al smereniei lui Hristos, Cel ce a primit a se naște într-o iesle săracă, lângă Bethleem.

Dumnezeu, văzând credința robului Său și mărturisirea sa, a înmuiat inima împietrită a stăpânului său și, cu timpul, acesta a început să-l îndrăgească, ajutând la aceasta și smerenia și blândețea ce-l împodobeau pe Ioan. După o vreme i-au rânduit pentru viață o cămăruță apropiată de grajd, pe care la început cuviosul a refuzat-o, continuând să doarmă în staulul său iubit, pentru a-și chinui trupul cu traiul greu și nevoița în mirosul greu al dobitoacelor și loviturile lor de picioare. Cu rugăciunile sfântului, noaptea grajdul se umplea de bună mireasmă duhovnicească, căci acesta devenise locașul de nevoiță unde el urma poruncile Sfintilor Părinți: ceasuri nesfârșite de rugăciuni și îngenucheri; puțin somn, ghemuit pe podeaua goală și acoperit cu o pânză veche, postind multe zile cu puțină pâine și apă și rostind adesea psalmii proorocului David, pe care îi zicea în limba în care îi învățase de la mama sa – în limba rusă: «Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălășlui. Către Tine, Doamne, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei; iată, precum sunt ochii robilor la mâinile stăpânilor lor, așa sunt ochii noștri către Domnul Dumnezeuul nostru, până ce se va milostivi spre noi...». Câteodată, noaptea, mergea pe ascuns la o biserică a Sfântului Gheorghe ce era zidită într-o râpă nu departe de casa stăpânului său și făcea priveghere, stând în picioare în pridvorul bisericii. Tot aici mergea în fiecare sâmbătă și se împărtășea cu Preacuratele Taine.

Căutând asupra robului Său cel credincios Domnul, Cel ce cercetează inimile și rărunchii, a făcut să înceteze batjocurile din partea celor ce erau împreună cu el robi și a celor de altă credință. A dat Domnul și multă bogăție stăpânului său turc, iar acesta a cunoscut de unde venise această binecuvântare peste casa sa și

propovăduia tuturor despre virtuțile slugii sale.

După o vreme, aga a hotărât să facă un pelerinaj la Mekka, cetatea sfântă a mahomedanilor. Nu la multe zile după plecarea sa, soția acestuia a pregătit un ospăț la care a invitat rudele și prietenii soțului pentru a prăznui și a se ruga pentru buna întoarcere a acestuia acasă. La masă a fost rânduit să slujească fericitul Ioan. Printre mâncărurile așezate înaintea oaspeților se afla și un fel de pilaf care îi plăcea foarte mult agăi. Amintindu-și de soțul ei, stăpâna a zis lui Ioan: «Cât de bucuros ar fi fost, Ivan, stăpânul tău, dacă ar fi fost aici împreună cu noi și ar fi gustat din acest pilaf!». Sfântul Ioan a cerut atunci de la dânsa o farfurie plină cu pilaf, spunând că o va trimite la agă, în Mekka. La auzul acestor cuvinte toți invitații au râs; stăpâna însă a poruncit bucătăresei să-i dea fericitului Ioan farfuria cu pilaf cerută, gândind că poate vrea să o mănânce el însuși sau să o dea vreunei familii creștine sărace, precum obișnuia să facă adesea, dăruind altora partea sa de mâncare ce i se cuvenea.

Sfântul a luat farfuria și, mergând în staul, a îngenunchat și s-a rugat din adâncul inimii, cerând lui Dumnezeu să trimită farfuria cu mâncare stăpânului său, la Mekka, cu oricare mijloc va rândui Domnul în atotputernicia Sa. A cerut aceasta cu smerenie și simplitate, cu nimic îndoindu-se, după cuvântul Domnului, și Acesta i-a ascultat dorința: farfuria a dispărut din ochii săi, iar fericitul Ioan s-a întors la masă, spunând stăpânei că a trimis mâncarea la Mekka. Crezând că vrea să ascundă faptul că a mâncat pilaful el însuși, invitații au râs de cuvintele fericitului Ioan ca de o glumă bună.

Peste puține zile s-a întors din pelerinaj aga, aducând cu sine și farfuria de aramă, spre marea uimire a casnicilor săi. Numai Sfântul Ioan nu s-a mirat de aceasta. Aga le-a povestit atunci cele ce i se întâmplaseră: «În cutare zi (era ziua în care stăpâna pregătise acel ospăț), întorcându-mă de la geamia cea mare, am găsit în camera mea pe care o lăsasem încuiată această farfurie plină cu pilaf. M-am umplut de mirare, neștiind cine a adus mâncarea și cum a intrat în camera încuiată. Neștiind cum să-mi explic acest

lucru ciudat, tot uitându-mă la farfuria cu pilaful cald din care ieșeau aburi, am zărit, cu și mai mare mirare, numele meu bătut pe marginea farfuriei, așa cum avem pe toate vasele casei noastre. Așa încât, cu toată nedumerirea și zbuciumul meu, m-am așezat și am mâncat cu mare poftă pilaful, și, iată!, am adus farfuria cu mine și văd că este într-adevăr a noastră. Dar, pe Allah, nu pot să înțeleg cum a ajuns la Mekka și cine a adus-o».

Auzind acestea casnicii eparhului au fost cuprinși de teamă și uimire, iar soția i-a povestit acestuia cum a cerut Ioan farfuria cu mâncare pentru a o trimite la Mekka și cum toți l-au luat în răs pentru aceasta.

Vestea despre minunea săvârșită de Sfântul s-a răspândit repede în tot ținutul și toți îl priveau cu teamă și respect, ca pe un om drept și plăcut lui Dumnezeu, nemaîndrăznind nimeni să-l supere cu ceva. Stăpânul și soția sa se sârguiau să-i poarte de grijă cât mai mult și l-au rugat să se mute în cămăruța ce se afla lângă grajd, pe care până atunci o refuzase. Fericitul Ioan și-a continuat mai departe felul ascetic de viață, îngrijind de animale și împlinind cu sârguință poruncile eparhului, iar nopțile petrecându-le cu rugăciuni și cântări de psalmi. Toate acestea le făcea împlinind cuvântul Domnului: «Dați cezarului cele ce sunt ale cezarului, și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu».

Mutarea la cele veșnice

După puțini ani însă, pe care i-a trăit în post și rugăciune, apropiindu-se sfârșitul vieții sale pământești, fericitul s-a îmbolnăvit și a cerut să fie culcat pe paie în staulul pe care îl sfințise cu rugăciunile sale și cu reaua pătimire îndurată pentru numele și dragostea lui Hristos, Cel ce S-a făcut om pentru noi și S-a răstignit pentru marea Sa iubire către toți. Cunoscând mai dinainte ceasul ieșirii din trup, a trimis să fie chemat preotul pentru a se împărtăși cu preacuratul Trup și cu scumpul Sânge al Mântuitorului. Preotul, temându-se de fanatismul turcilor, i-a adus sfintele taine într-un măr pe care îl scobise, și astfel fericitul Ioan

s-a putut împărtăși și îndată și-a predat sfântul suflet în mâinile Domnului pe care atât de mult îl iubise. Acestea s-au petrecut pe 27 mai, 1730.

Cu învoirea turcilor, preoții și creștinii cei mai de vază din Procopie au luat trupul sfântului, pregătindu-l de înmormântare. La îngroparea sa au venit nu numai creștinii ci și mulți musulmani și armeni: cel până mai ieri rob și sclav a fost îngropat ca un stăpân. Au ridicat pe umeri cu lacrimi de adâncă emoție și cucernicie mult truditul trup și, cu lumânări și tămâieri, cu atenție și evlavie l-au dus la cimitirul creștin, la mormântul ce-i fusese pregătit, întorcând astfel trupul pământului mamă.

Descoperirea sfintelor moaște

Bătrânul preot care în fiecare sâmbătă îi asculta suferința și torturile și care îl împărtășea cu Sfintele Taine, a văzut în vis pe Sfântul Ioan în noiembrie 1733. Acesta i-a spus că trupul său a rămas, cu harul lui Dumnezeu, intact, întreg, neputrezit, așa precum îl îngropaseră; să-l scoată din pământ și să-l aibă ca binecuvântare veșnică a lui Dumnezeu. După șovăielile preotului, cu îngăduința lui Dumnezeu, o lumină cerească a strălucit deasupra mormântului, asemeni unui stâlp de foc. Creștinii au deschis mormântul și o, minune! – trupul sfântului se găsea intact, neputrezit înmiresmat cu acel parfum dumnezeiesc pe care continuă să-l aibă până astăzi. Cu mare bucurie sufletească și evlavie l-au ridicat, au luat în brațele lor acest dar dumnezeiesc – sfintele moaște, și l-au dus în biserica Sfântului Gheorghe unde obișnuia să privegheze fericitul Ioan.

Osman Pașa arde sfintele moaște

In anul 1832, într-o înfruntare dintre sultanul Mahmud al doilea și Ibrahim al Egiptului, Osman Pașa, trecând prin Procopie – ca trimis al sultanului, aruncă în foc sfintele moaște, după ce jefuise biserica, vrând a se răzbuna pe creștinii. Văzând însă trupul sfântului mișcându-se în mijlocul flăcărilor ca și cum ar fi fost viu, turcii au fugit îngroziți, lăsând odoarele bisericii și

povestind tuturor musulmanilor minunea pe care o văzuseră.

După plecarea turcilor, în cealaltă zi, creștinii au împrăștiat cărbunii și cenușa și au găsit trupul Sfântului întreg; nu pățise nimic, era tot mlădios și înmiresmat ca și mai înainte. I-a rămas numai o negreală de la jar și de la fum, negreală ce o păstrează până astăzi spre aducere aminte de minunea petrecută atunci.

Sfintele moaște ajung în Grecia

După conflictul dintre Turcia și Grecia din anul 1922, când Asia Mică a intrat sub stăpânirea turcilor, grecii din această regiune au fost nevoiți să plece, luând cu ei sfintele moaște, odoarele bisericii și puține lucruri personale. După multe peregrinări, moaștele Sfântului Ioan au ajuns pe insula Evvia, în actualul oraș Procopie. Aici s-a ridicat o nouă biserică, a cărei construcție s-a terminat în anul 1951 și care adăpostește astăzi racla cu sfintele moaște ce izvorăsc tuturor celor ce aleargă cu credință la ajutorul Sfântului nesecat râu de tămăduiri și alinări ale suferințelor celor trupești și sufletești.

**«Sfinte Mucenice Ioane,
roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!»**



MINUNI ALE SFÂNTULUI IOAN RUSUL

Un naufragiu

Un vapor comercial încărcat se găsea în largul Mării Nordului, navigând către unul dintre porturile Țărilor de Jos; brusc, a început o înfricoșătoare furtună, cu valuri enorme care dintr-o clipă în alta ar fi putut să îl afunde în adâncurile mării înfuriate.

Zeci de marinari greci își trăiau în zbulucium ultimele clipe ale vieții. Nu mai funcționa nici radarul, nici sistemul de pilotaj; vaporul nu mai putea fi controlat. În mijlocul acestui prăpăd se aude glasul căpitanului. Nu dă ordine însă, pentru că nu mai este nevoie de ele. Marinar experimentat, spune adevărul echipajului: „Ne înecăm. Rugați-vă lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră”. El însuși merge acolo unde aveau amenajat un mic loc de închinăciune și unde se afla și icoana Sfântului Ioan Rusul. Căpitanul, care călătorise mult și care acum își vedea pieirea, îngenunchează și zice: „Sfinte al meu Ioane, nu te rog pentru mine, nici pentru acest vapor care costă o avere, ci te rog pentru acești bieți, marinari săraci, care și-au părăsit țara și mănâncă pâinea străinătății, frământată cu apa sărată a mării, pentru a putea trăi familiile lor, și care pier în această seară. Sfinte Ioane, vreau să-i salvezi”. Toată noaptea, printre mugetele și urletele vântului înghețat de nord, inima căpitanului s-a rugat cu stăruință Sfântului Ioan.

Înfricoșătoarea noapte a trecut. Se luminează de ziuă. Dar ce le văd ochii? Vaporul lor se găsește acostat și asigurat în portul Rotterdamului, în Olanda. Cine a fost cel ce a condus vaporul, l-a trecut peste prăpăd și l-a adus aici? A fost Sfântul Ioan Rusul. Nimeni nu-l poate contrazice pe căpitanul Dimitrie Baruțica, ai cărui ochi au văzut multe, ani în șir, în largul mărilor și al oceanelor.

Zguduit profund de această minune, a telefonat Societății navale „Eteria” că lasă vaporul în port pentru reparații, iar el se în-

toarce în Grecia. Aici, împreună cu soția sa, s-a îndreptat către un magazin de obiecte bisericești, vrând să adreseze, în felul său, un «mulțumesc» din inimă către Sfântul.

A cumpărat pentru biserica Sfântului o Evanghelie, un chivot, un sfânt potir, o cruce pentru binecuvântare, toate din aur, argint și smalt. Odoare de mare preț pentru Sfânta Masă, daruri pentru Sfântul Ioan care amintesc minunea credinței și a rugăciunii, a izbăvirii marinarilor chinuți și îndurerăți.

23 ianuarie 1978

Și El sculându-se, a certat vântul și a poruncit mării:

Taci! încetează! Și vântul s-a potolit

și s-a făcut liniște mare.

(Marcu 4, 39)



Un baston

Cel ce merge în biserica ce adăpostește moaștele Sfântului Ioan vede acolo un dar simplu și săracăcios: un baston! Este agățat la locul de închinăciune din fața raclei Sfântului. Bastonul este al bătrânei Maria Siaca din Frenaro (Cipru), care timp de 18 ani a avut de suportat o boală așa de gravă la coloană, încât era nevoită să umble cu fața foarte apropiată de pământ.

La 11 august 1978 aproape o sută de locuitori din Cipru organizează un pelerinaj la Sfântul Ioan Rusul și este adusă și Maria Siaca de către rudele ei. Aici, la racla Sfântului, este ridicată de ceilalți pe brațe pentru a se putea închina sfintelor moaște. Îndurerată, bătrâna privește fericitul trup al Sfântului și plânge, cerând puțin ajutor dumnezeiesc mult chinuitelor ei bătrâneți. I-a văzut Sfântul durerea, i-a văzut măreția sufletului, i-a văzut și credința.

În fața ochilor tuturor, ceva asemeni unei mâini nevăzute a apucat-o cu putere de umeri și, încet, a început să-i îndrepte trupul.

Îi trosnește mijlocul și, iată! – bătrâna stă acum dreaptă! Consătenii ei plâng. Se trag clopotele bisericii. Se face o rugăciune de mulțumire de către toți ciprioții, care nu-și mai pot stăpâni lacrimile. Numai cel ce s-a întâmplat să fie acolo în ceasul în care s-a petrecut minunea poate înțelege cu adevărat aceste clipe.

La sfârșit se aude glasul bătrânei: „Feciorul meu, Sfântul meu, nu am ce să-ți dau, sunt săracă. Îți las bastonul meu, că nu-mi mai trebuie pân'la moarte!

În Cipru ziarele au scris: „Maria Siaca, după pelerinajul făcut în Grecia la Sfântul Ioan Rusul poate să-și privească acum consătenii în față, pentru că de aproape 20 de ani era gârbovită și nu vedea decât pământul. Prin minunea Sfântului însă s-a îndreptat, iar acum este cu desăvârșire bine!”

11 august 1978

***Apoi Moise a pus toiegele înaintea Domnului,
în cortul mărturiei.***

(Numerii 17, 7)



Minune întâmplată unui om de știință

Povestește domnul Doctor Matzuos din orașul Limni (de pe aceeași insulă pe care se află și biserica cu sfintele moaște ale Sfântului Ioan) către Î.P.S. Hrisostom, mitropolitul Halkidei:

«Prea Sfînțite, nu sunt un habotnic, un neștiutor de carte; sunt medic, iar mai înainte eram ateu.

M-am îmbolnăvit. Analize, examinații, iese diagnosticul: cancer la intestinul gros. Confrații doctori îmi spun adevărul: am cancer în formă avansată (metastază), într-un loc care aproape sigur conduce la moarte.

Mă găseam în clădirea fundației „Pantocrator” din Atena, unde sunt îngrijiți bolnavii de cancer. După înștiințarea pe care am primit-o despre boala mea, pe când mă găseam singur, întins pe

pat, mi-am venit în sine și mi-am întors mintea, sufletul și inima către Dumnezeu, în Care nu credeam. M-am ridicat pe marginea patului, cu picioarele pe podea; vorbeam singur, mă rugam lui Dumnezeu, îi ceream să ia aminte la mine: „Dumnezeul meu, am spus, nu credeam în Tine, spuneam că totul e un basm. Omul și știința îmi spuneau că sunt totul. Primește pocăința mea și, dacă mă consideri vrednic, vindecă-mi boala prin Sfântul al cărui trup întreg îl avem aici, aproape de noi”

Cineva bate la ușă. Îl poftesc să intre. Ușa se deschide și intră un medic tânăr, frumos, binevoitor.

- Ce faci, doctore, m-a întrebat, cum îți merge?
- Ce să fac, frate, să spun adevărul - mor.
- Nu, doctore, nu mori. O să iau eu tot ce ai rău înăuntru.
- Cine ești tu, tinere? Mie mi-a albit părul în această știință și cunosc ce am.
- Sunt acela pe care l-ai cerut mai înainte. La revedere, doctore!

Am ieșit imediat pe hol și am întrebat dacă a văzut cineva pe acel doctor tânăr. Ceilalți medici mi-au spus: „Confrate dragă, din necazul pe care îl ai, într-o clipă ai văzut acel vis”. Însă nu, eram sigur că după rugăciune îl văzusem pe Sfântul. Văzând că nu glumesc și că insist, mi s-au făcut iarăși analize și examinări.

La următoarele analize cancerul dispăruse. Câți și câți n-au văzut apoi cele două plicuri cu analizele: cu cancer și, după întâmplarea istorisită mai sus, fără cancer!

«Prea Sfînțite, nu sunt habotnic... Am văzut pe Sfântul... M-a vindecat...»

10 aprilie 1964

***«Dumnezeu însuși a dat oamenilor știința vindecării,
ca să Se mărească întru leacurile Sale cele minunate...
în boala ta nu fii nebăgător de seamă, ci te roagă
Domnului și El te va tămădui.»***

(Înțelepciunea lui Isus Sirah 38, 6-9)

O deosebită dragoste arată Sfântul Ioan copiilor mici. Aceasta

amintește de dragostea Domnului nostru Iisus Hristos:

***Lăsați copiii și nu-i opriți să vină la Mine, că a unora
ca aceștia este împărăția cerurilor...De nu vă veți
întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți
întra în împărăția cerurilor.***

(Matei 19, 14; 18, 3)



Se vindecă doi frațiori

Într-o casă simplă din Lemeso (Cipru) o familie își trăiește suferința: au doi copii, de 6 și 8 ani, bolnavi de leucemie. Părinții și oamenii de știință dau o luptă aspră pentru viață. Cu cât privesc fețișoarele palide și ofilite ale copiilor căroră le-a pierit orice dorință de viață și jucării, cu atât inimile părinților se zdrobesc mai tare. Cineva le vorbește de Sfântul Ioan din Grecia, că este viu și face minuni, că i se păstrează trupul întreg.

Îngenunchează în fața icoanelor din casă mama îndurerată, îngenunchează și tatăl. Este seară, iar flăcăruia candeliei face și mai palide chipurile copiilor care dorm alături.

„Sfinte Ioane, se roagă mama, fă-mi copilașii bine. Nu pot să rabd atâta suferință. Sfinte Ioane, vino și în casa noastră, intră aici în această seară și caută măcar puțin spre durerea noastră”.

Plângând pe tăcute tatăl se ridică. După un timp se ridică și mama. Se culcă. Când se luminează de ziuă, mama privește către copii și – ce-i văd ochii? Vorbește soțului să privească și el: obrăjorii copiilor nu mai sunt uscați, palizi, ci trandafirii și moi. Îi trezesc și îi pregătesc în grabă. Unde merg? La profesorul universitar care se ocupa de ei.

„Dar, le spune acesta, de ce să mai facem iarăși analiza sângelui, obosim copiii; doar alaltăieri i-am examinat”.

Insistă însă mama, îl roagă și tatăl. Se face reexaminarea și la analize numărul de globule roșii era cel normal. Copiii se vindecaseră! Minunea credinței avusese loc.

Părinții au făcut din ceară două statuete de mărimea copiilor,

apoi au luat avionul până la Atena iar de aici în insula Evvia, la racla cu moaștele Sfântului Ioan, în fața căreia îngenunchează împreună cu copiii. Acesta este singurul «mulțumesc» pe care îl puteau spune în acel ceas. În urma lor, în biserică au rămas cele două statuete de ceară pentru a mărturisi tuturor minunile dragostei lui Dumnezeu și a Sfântului Său.

30 iunie 1980



Vedenia dumnezeiască

Aveți viața în față, sunteți oameni tineri. Sigur, este primul vostru copil, dar n-avem ce să facem, trebuie să vă spunem tot adevărul: copilul vostru moare. V-aș sfătui să-l duceți acasă pentru puținele ore care au mai rămas. Nu vă întristați, sunteți oameni tineri.... Acestea le-a spus doctorul pediatru al unuia dintre marile spitale de copii din Atena – părinților al căror copil de trei anișori urma să moară de leucemie.

L-au dus pe micuț acasă și s-au adunat și rudele mai apropiate, părinții, frații, în total 35 de persoane care așteptau din ceas în ceas să sosească clipa fatală.

„Sfinte Ioane, strigă tatăl, nu am putere să-l văd pe primul meu copil murind. Adu-ți aminte cum l-am adus în biserică și l-am botezat. Te rog, Sfinte Ioane...”.

Privesc rudele pe tatăl care plânge, îl privesc și pe copil. Și ce văd! Copilul deschide ochișorii, ridică mânuța și arată ceva pe perete. Se întorc toți și... asemeni unui fulger a trecut figura Sfântului Ioan Rusul!

La analizele următoare numărul de globule roșii era cel normal. Copilașul se vindecase! Slăvit este numele lui Dumnezeu și al Sfinților Săi.

27 iulie 1981

Ca în cartea de religie

Într-unul din cele două spitale pentru copii din Atena o mamă stă zi și noapte la căpătâiul copilului său pe care l-au adus urgent din Patra deoarece afecțiunea cronică a acestuia – paralizia membrelor inferioare (are în plic toate examinările, analizele, rezultatele de laborator) – s-a agravat în ultimele zile. La spital însă de ani de zile se aplică permanent tratamentul cunoscut (lipsește calciul din organismul copilului)...

Într-o după-amiază, când soarele era aproape de apus și foarte puține raze mai luminau salonul spitalului, mama și-a amintit cum mergea la o bisericuță a Maicii Domnului, pe o înălțime afară din Patra, și se ruga aprinzând candelile, câteodată cu soțul, câteodată cu copiii... Mintea ei zboară la bisericuță și se roagă: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, Maică dulce care și tu ai suferit, ajută-mi copilul. Trimite un sfânt, vezi-l pe sărmanul meu cum se chinuiește, neputând sta pe picioarele lui. Ajută-l Preasfântă, pe copilășul meu chinuit”.

– Mamă, ce spui, cu cine vorbești?

– Gheorghită, copilul mamei, îți amintești cum citeai la religie că Domnul nostru când trăia acolo, în Palestina, vindeca îndrăciți, deschidea ochii orbilor, ridica pe cei paralizați și-i făcea să meargă, învia morți? Spune-I, Gheorghită, că pe tine te ascultă, că tu ești copil bun, spune-I lui Hristos să te facă bine.

Copilul suferind se uită cu privirea lui nevinovată la mama, la soarele care apune; privește sus și privirea i se pierde către ceruri.

Noaptea următoare Gheorghită a văzut în vis un cavaler frumos, călare pe o mândrețe de cal. S-a oprit în fața lui și i-a spus:

– Ridică-te.. fă un salt și urcă pe calul meu!

– Dar eu sunt paralizat, nu mă pot ridica și nu mă pot ține drept pe picioarele mele.

– Dă-mi mâna, Gheorghită, urcă pe calul meu. Eu sunt Sfântul Ioan din Rusia. M-a trimis Domnul să-ți aduc harul Său și puterea Lui să te vindeci.

Pe jumătate adormit, copilul se chinuie să se ridice în picioare. Se trezește mama și-l prinde în brațe ca să nu cadă de pe pat.

– Mamă, ține-mă, Sfântul Ioan din Rusia mi-a spus să mă ridic.

Dimineata, asistenta care fusese de serviciu în acea noapte îi spune profesorului doctor că acel copil paralizat din Patra acum pășeste. Doctorul vine, îl examinează: lovește cu ciocănelul genunchii copilului, îi înțeapă picioarele cu acul și organismul reacționează exact. Copilul era vindecat.

„Mergeți, le-a spus profesorul, și Dumnezeu să fie cu voi.”

17 august 1977



Acromegalia

Doctorii sunt categorici: Copilul dumneavoastră, le explică părinților, s-a născut cu această boală foarte rară și chiar în forma ei cea mai gravă. Are nevoie de două operații complicate la glanda hipofiză, însă este foarte slăbit și n-ar putea să reziste la operație.”

Mama însă nu-i mai aude. Își convinge soțul să vândă aproape totul și pleacă la Paris. La marele Institut al Sănătății pentru copii, medicii francezi le spun același lucru, și că nu trebuie să se mai ostenească cu atâtea cheltuieli. Una spun însă doctorii, alta vrea să înțeleagă mama. Mama, care a fost zămislită de Dumnezeu ca să zămislească la rândul ei viață, asemeni unui ajutor al Lui. Mama, care cu adevărat suferă, se zdrobește, se sfărâmă pentru copilul care este trup din trupul ei.

Vorbește singură și zice doar «salvați-mi copilul». O febră cumplită îl arde pe copil. Nemaiputând suporta chinurile acestuia, mama îl răpește asemeni unei lupoaice pe micuțul care arde de atâta febră. Simțind că îl pierde din viață, aleargă înnebunită să găsească ieșirea din spital. Bate pe ici, pe dincolo. Toți o privesc ciudat.

Găsește un taxi și pleacă la o mănăstire rusească închinată Maicii Domnului din centrul Franței pe care o cunoștea de pe timpul când își făcea studiile în Franța.

Intră în mănăstire și se îndreaptă către icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

– Stăpâna mea, nu mai am altă putere. Dacă copilul meu trebuie să moară, să mor și eu în fața icoanei tale. Te rog, Maică Sfântă, care ai văzut pe Fiul tău iubit spânzurat pe cruce și sângele curgându-l șiroaie, și care ai rezistat... Eu nu mai rezist... vezi-l pe cel pe care l-am adus pe lume...

În mijlocul bisericii se găsea domnul Serghios Ivanovici, un rus care cunoștea puțin grecește (lucrase un timp în Atena). Auzind cele spuse de mama îndurerată, s-a apropiat de ea și i-a zis cu puținele cuvinte grecești pe care le știa: „În Grecia aveți un sfânt rus, Sfântul Ioan. Este mare făcător de minuni. Eu de mult timp port la mine o iconiță de-a lui. O să fac semnul sfintei cruci deasupra copilului cu iconița Sfântului”.

În momentul în care iconița a atins fruntea copilului, acesta a început să se zvârcolească asemeni unui pește. O sudoare rece îi apare pe față și pe păr. Mama se apleacă și-și lipește buzele de fruntea lui – nu ca să-l sărute. Vrea să vadă dacă îl mai arde acea febră de moarte. Nici urmă de febră însă, temperatura lui era cea normală acum! În mănăstire n-a dormit nimeni în acea noapte, au făcut priveghere și s-au rugat toți. Dimineața s-au întors la spital.

După trei luni, fără nici o operație, analizele arătau că oasele copilului se dezvoltă armonios iar deformările de la mâini și picioare se îndreptaseră.

„Extraordinar eveniment științific” spuneau medicii francezi.

„Minunată întâmplare datorată credinței și sfinților” spune mama, și-și privește mândră băiatul care acum merge la școală.

12 noiembrie 1974



Congestie cerebrală

Doamna și domnul H. Papadimitriu își transportă fetița aflată în stare de comă la spitalul de copii Sfânta Sofia din Atena. Copilul suferă de o anemie avansată și trebuie să i se facă perfuzii la perioade regulate de timp, dar criza pe care a făcut-o acum nu este din cauza bolii.

Fetița este transportată la radiologie și i se face o encefalogramă. În timp ce copilul este examinat apoi, la raze, medicul de gardă o cheamă pe doamna Papadimitriu în cabină și îi arată o imagine groaznică, de neuitat: cheaguri de sânge inundaseră creierul fetei lor; avea congestie cerebrală și, matematic, „copilul lor mergea spre moarte” – îi șoptește medicul mamei și îi arată în grabă punctele de pe creier care fuseseră afectate.

Născută într-un sat apropiat de biserica unde se află sfintele moaște ale Sfântului Ioan Rusul, singura speranță a mamei disperate se îndreaptă către Sfântul în aceste clipe groaznice nu mai are putere să zică decât „Sfinte Ioane, te implor, salveaz-o pe Vasula” (așa o cheamă pe fetiță).

Și, o, minunile Tale, Doamne! – Doctor și mamă privesc înmărmuriți cum ceva asemeni unei mâini nevăzute îndepărtează cheagurile de sânge de pe creier! Ca și cum s-ar fi trezit dintr-un leșin adânc, se aude glasul stins al fetei: „Mămico, unde ești?” „Aici” a mai apucat să zică mama și a izbucnit în plâns.

Cât de mare ești, Dumnezeuul meu, întru Sfinții Tăi! Astăzi Vasula este tânără mămică la rândul ei, mândrindu-se cu un frumos băiețel.



4 iulie 1976

Drama unui copilăș

Cât este de atentă fiecare mamă cu copilul ei, cum îl supraveghează, îl îmbracă, îl împodobește și îl îmbrățișează, dorindu-și-l a fi cel mai bun!

Într-una din căsuțele joase aflate în apropiere de biserica din Pantanastas (Patra, Grecia), o familie își trăiește suferința. Imediat după nașterea celui de-al doilea copil, când și-a revenit din anestezie, i-au arătat mamei bebelușul: limba copilului atârna afară din gură. Ceva urât a simțit atunci mama în sufletul ei. La primul alăptat copilul încearcă să sugă, dar nu reușește. Limba lui este mai lungă decât dimensiunea obișnuită și atârână afară din gură 3, 4 centimetri. O dramă începuse...

Mama s-a întors acasă cu copilul. Trei ani de zile drumuri dus-întors la Atena fără nici un rezultat. Limba copilului s-a mărit și atârna mai jos de bărbie. Saliva îi curge continuu din gură...

„Doamne, Dumnezeule, se roagă mama, luminează-ne ce să facem...”. Doctorii au găsit că cea mai bună soluție ar fi să-i facă operație copilului și să-i taie limba, dar după aceasta copilul nu va mai vorbi niciodată în viața lui. Părinții însă nu pot să accepte asta.

Au vândut tot ce au avut și au plecat cu copilul în Suedia, la Stockholm, la o clinică de specialitate. Concluzia medicilor de aici este însă aceeași cu cea a medicilor greci. Trebuie „să taie limba”. Tatăl și mama însă spun „Nu”; au telefonat apoi în Patra, acasă, și au spus rudelor că se întorc. Durerea nu-i lasă să mai spună nimic altceva.

Acasă îi așteaptă cu nerăbdare părinții, frații, rudele mai apropiate. Văzând însă pe copil și pe părinții disperati că nici această lungă și chinuitoare călătorie nu a avut nici un rezultat, pe toți îi cuprinde tristețea. Se îmbrățișează și plâng. Ce să le spună? Cum să-i mângâie? Se aude un glas. Este o femeie luminată și credincioasă a cărei viață este numai Biserica și Sfinții.

„Ascultați-mă, le zice părinților, cred că Dumnezeu va asculta rugăciunea noastră, a tuturor”. Apoi îi spune mamei:

„Du-l pe copil la Sfântul Ioan Rusul care este mare făcător de minuni și aleargă peste tot unde-l trimite Dumnezeu. Roagă-l fierbinte să-l cerceteze și pe copilul tău. Acum, dacă nu sunteți prea obosiți, să mergem la biserică să ne rugăm”.

Cea mai bineprimită rugăciune înaintea lui Dumnezeu, spune medicul francez Alexis Carel, este cea pe care o facem pentru ceilalți.

La biserică, bătrânul preot cântă paraclisul Sfântului Ioan, se face și o mică priveghere care durează până mai târziu, în noaptea. Se întorc acasă împreună, tot întristați însă.

Aprind lumina și... mama nu se poate opri să nu strige: „Sfinte Ioane, atât de repede ai alergat la durerea noastră de nesuportat? Sfinte Ioane, ce văd oare ochii mei obosiți, care trei ani de zile nu s-au uscat din lacrimile cele amare ale durerii?...”

Toți privesc și nu le vine să creadă: suferința copilului luase sfârșit. Limba intrase la locul ei și copilul vorbea!

Întâmplare de netâlcuit pentru logica omenească. Întâmplare care pentru mulți pare o poveste falsă. Pentru cei mulți care refuză să treacă peste logica rece și peste nivelul simțurilor trupești. Pentru cei credincioși însă lucrurile sunt simple. Pentru cei credincioși toate au explicația lor.

16 mai 1966

***Credința este încredințarea celor nădăjduite,
dovedirea lucrurilor celor nevăzute.***

(Evrei 11, 1)



Călătorie de 100 kilometri

În orașul Istiea, în nordul insulei Evvia, s-a născut un copil cu picioarele răsucite și lipite de coaste. Trei ani și jumătate s-au zbatut doctorii, împreună cu părinții, să poată face ceva pentru copil. După un șir lung de operații, medicii au reușit să dezlipească picioarele și să le aducă în poziția firească.

„Tot ceea ce a ținut de noi – am făcut. Copilul însă nu va merge niciodată pentru că aproape nu are deloc nervi la picioare. Mergeți și... cum va fi voia lui Dumnezeu”.

Acasă tatăl, văzându-și copilașul paralytic întins pe pat, și-a adus aminte de Sfântul Ioan și, cu durere amară în suflet, a zis:

„Sfinte Ioane, cum voi putea să privesc toată viața pe acest sărman copil ale meu culcat în pat tot timpul? Cum voi putea duce această povară? I-ai făcut pe atâția și atâția bine în toată lumea, fă-l și pe săracul meu copil să stea pe picioarele lui, să pășească. O să vin desculț la biserica ta, nu mi-a mai rămas nimic. Mai am în grădină un mieluleș, o să ți-l aduc ție în dar”.

Și au plecat desculți, el și soția, unul ducând copilul iar celălalt mielul. Au mers din Istiea până în Procopie, unde este biserica cu sfintele moaște, două zile și jumătate, singuri pe drumul care traversează păduri și prăpăstii în nordul insulei Evvia, cu nădejdea încuibată în suflete că Sfântul va vedea durerile lor și le va împlini dorința.

Ajunși la biserică se face o slujbă la racla cu sfintele moaște. În timp ce preotul cântă Paraclisul Sfântului Ioan, tatăl și mama plâng lângă copilașul întins pe spate lângă racla Sfântului. Rugăciunea tuturor se înalță din adâncul sufletelor îndurerate; suferințe uneori fără de măsură ale aproapelui, ale omului de lângă noi la care, de multe ori, nu luăm seama.

Seara părinții nu vor să doarmă în nici una din cele două mari clădiri ridicate lângă biserică pentru credincioșii care vin aici. Au întins o saltea în fața ușii încuiate a biserici și s-au culcat aici. Către miezul nopții tatăl îl trezește pe copilul paralytic. Se deșteaptă și mama și-l întreabă: „Anastase, ce oră e, de ce trezești copilul, ce ai cu el?” „Trezește-te, femeie, Sfântul a săvârșit minunea. Ridică-te, copilul meu, dă-mi puțină apă să beau.” (La capătul salteii aveau o cană cu apă).

Nu de apă însetează însă tatăl; însetează să vadă minunea: copilul se ridică și face primii pași ai vieții lui!

În miez de noapte părinții încep să strige. Se trezește satul întreg, se trezesc ceilalți creștini veniți să se închine la moaștele Sfântului. Se bucură împreună de minunata întâmplare, de puterea dată de Dumnezeu prin Sfântul Său!

De atunci, în fiecare an, primăvara, un flăcăiandru zvelt vine

la biserica sfântului cu un mieluşel în braţe, pe care îl oferă ca prinos de recunoştinţă pentru marele dar primit: acela de a putea merge pe picioarele lui. Îmbrăţişează sfintele moaşte, le sărută de multe ori, apoi se întoarce la lupta cu viaţa.

19 septembrie 1976

«Nu te împiedica a împlini făgăduinţa în vreme bună...»

(Înţelepciunea lui Isus Sirah 18, 22)

La spitalul de boli canceroase „Sfântul Sava” – 1978

La marele spital „Sfântul Sava” din Atena o mamă se luptă cu marele duşman al omenirii – cancerul. Boala însă învinge. Doctorii îi înştiinţează pe copiii dânselor să vină să o ia.

„Nu vă mai chinuiţi la alt spital, mama voastră nu mai are alte speranţe de viaţă, li s-a spus. Luaţi-o şi duceţi-o acasă. Dacă moare aici o să vă chinuiţi mai mult, căci trebuiesc făcute multe acte şi sunt multe proceduri de împlinit”.

Copiii, cinci fraţi din oraşul Kavalei, s-au adunat la aflarea veştii în jurul mamei şi plâng. Pentru mama lor, bătălia pentru viaţă era pierdută. Cea care le dăduse viaţă urma acum să moară. În acele momente prin faţa salonului lor trece o doamnă necunoscută. A văzut scena şi a înţeles.

„Mama voastră este, copii? Ascultaţi-mă, nu mai plângeţi, deasupra doctorilor şi a ştiinţei este Dumnezeu şi Sfinţii Săi. Omeşte aţi făcut tot ceea ce se putea face. Am fost să mă închin la biserica Sfântului Ioan Rusul din insula Evvia, unde se păstrează sfintele moaşte întregi. Am luat puţin mir din candela Sfântului să ung cu el pe o rudă de-a mea care este internată aici, în spital. O să ung cu el şi pe mama voastră şi... cum o vrea Dumnezeu”.

Cât de mult valorează, într-adevăr, pentru omul de lângă noi care suferă, care plânge, care este îndurerat, să-i spui câteva cuvinte, să-i arăţi puţină compătimire. Chiar şi numai să stai ală-

turi de el, în durerea lui, fără să spui nimic, și aceasta îi dă curaj și nădejde celui ce suferă.

Cu puțină vată înmuiată în mir, doamna necunoscută a făcut semnul Sfintei Cruci pe fruntea bolnavei și a plecat (învățătura Bisericii aceasta este: puterea tămăduitoare a lui Hristos se transmite prin sfintele vase și obiecte de cult, prin sfintele moaște, prin mir, prin apa sfințită etc.). Chiar dacă acest mod de trecere a energiilor necreate, nemateriale, ale lui Dumnezeu în trupurile și în suflețele noastre ni se pare simplu, smerit, trebuie să fim ferm convinși că nu suntem nici vrednici și nici în stare a cere să vină să ne vindece însuși Hristos sau unul din sfinții Lui, ci Îi cerem să ne trimită puterea Lui de vindecare în cel mai simplu mod. Și, mai ales, să credem că acolo, în Sfântul Potir, sub chipul simplu al pâinii și al vinului, avem însuși Trupul și Sângele lui Hristos. Dar să ne întoarcem la întâmplarea noastră.

După puțin timp bolnava a deschis ochii, și-a văzut copiii plângând și a făcut semn să se apropie careva dintre ei. Vine lângă ea fata cea mai mare și mama îi șoptește:

- De ce, copiii mei, plângeți așa?

- Mămico, de atâtea zile nu ne-ai mai văzut și ne întrebi de ce plângem?

- Ei, copii mei, acum puțin timp a venit aici un militar, mi-a spus că-l cheamă Ioan Rusul. A făcut semnul Sfintei Cruci pe fruntea mea și mi-a spus că „o să mă reîntorc la viață”.

În ciuda cumplitei boli „incurabile”, mama s-a făcut bine. Acum trăiește împreună cu copiii și nepoții ei, așa precum a vrut Dumnezeu și Sfântul Său.

8 august 1978

«Și iată o femeie cu scurgere de sânge de doisprezece ani, apropiindu-se de El pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui; căci zicea în gândul ei: Numai să mă ating de haina Lui și mă voi face sănătoasă.»

«Și-L rugau ca numai să se atingă de poala hainei Lui; și câți se atingeau se vindecau.»

«...scoteau pe cei bolnavi în ulițe și-i puneau pe paturi

și pe tărgi, ca venind Petru, măcar umbra lui să umbrească pe vreunul dintre ei...și toți se vindecau.»

(Matei 9, 20; 14, 36; Fapte 5, 14-15)



„Trebuie să primești operația pe creier”

Un cunoscut inginer din Atena, după mai multe analize de laborator, află de la medici că durerile de cap foarte puternice și schimbările pe care le simțea în starea de sănătate se datorează unei tumori maligne, unui cancer la creier.

Doctorii îl îndeamnă să se hotărască singur să i se facă operația: trebuie tăiată cutia craniană deasupra frunții, apoi de jur împrejur și, după aceea, să i se extragă tumoarea. Întreabă dacă pot apărea și efecte secundare negative; i se spune care sunt pericolele, riscurile ca operația să nu reușească, tot adevărul. Inginerul nu acceptă operația și începe să aibă crize din ce în ce mai dure-roase.

La câteva zile după aceea, la ora 3 noaptea, sună telefonul.

– Unchiule, tu ești? – îl întreabă nepoțica sa de 13 ani, un adevărat îngerăș. Unchiule, iartă-mă că-ți telefonez la ora asta, dar de-abia m-am trezit. Am avut un vis despre tine. Am văzut în somn un tânăr blond, înalt, frumos, care mi-a zis: Copilul meu, sunt Sfântul Ioan Rusul, spune-i unchiului tău, inginerul, să primească operația ca să i se extragă tumoarea. Voi ține eu mâna chirurgului, nu i se va întâmpla nimic rău. Unchiule, să nu spui „nu” Sfântului.

Inginerul acceptă, i se face intervenția chirurgicală și tumoarea este extirpată.

Cum străluceau fețele tuturor când l-am văzut aici în biserica Sfântului (povestește preotul acestei biserici), împreună cu nepoțica ce vorbise cu Sfântul! Și-a scos pălăria, pansamentele erau încă pe locul unde se făcuse tăietura craniului. „Doctorii mi-au spus că nu trebuia să ies încă, părinte. N-am putut însă; trebuia să vin,

să-i mulțumesc din toată inima și din tot sufletul acestui minunat sfânt care aleargă pretutindeni să ajute, chiar și fără să-l chemi”.

10 martie 1980

Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care te vindecă de boli.

(Ieșire 15, 26)



Cu primul avion

Într-unul din marile spitale ale New York-ului toate sunt pregătite pentru operația d-lui Gheorghiu Scura, cetățean american de origine greacă, care are într-unul din plămâni o tumoare canceroasă mai mare decât o gutuie. Soția acestuia, d-na Atanasia, cere însă o mică amânare a operației. Directorul spitalului îi acordă o amânare de două zile.

Ce se întâmplase? În ultima clipă a simțit în sufletul ei dorința de a da soțului ei înainte de operație câteva picături de agheasmă și puțin mir de la candela care arde fără întrerupere în fața raclei cu sfintele moaște ale Sf. Ioan Rusul. A telefonat în Grecia, la biserica Sfântului, și a rugat pe preotul de aici să-i trimită aceste daruri simple cu primul avion pentru New York. Așa se și întâmplă: cu primul avion este trimis un pachetel conținând două sticlute – una cu agheasmă iar cealaltă cu mir de la candela Sfântului.

Pe marele aeroport al New York-ului, atunci când primește în mână micul pachetel, d-na Atanasia nu-și mai poate stăpâni lacrimile. Consideră că l-a primit pe însuși Sfântul și i se roagă fierbinte pentru vindecarea soțului.

Dl. Gheorghiu privește cu ochii plini de lacrimi la soția care, săvârșind parcă o sfântă slujbă, îi oferă cu dragoste binecuvântările (agheasma și mirul) primite din Grecia. D-na Atanasia merge apoi la directorul spitalului și îi cere să se mai facă o dată analizele. Mirat de insistențele acesteia, directorul dă dispoziție să i se facă bolnavului o radioscopie simplă.

Minunea pe care o aștepta, pentru care din prima clipă nădăj-

duise că o să se întâmple, într-adevăr se petrecuse! Uimiți, doctorii se încredințează că noua radiografie nu mai arată nici o tumoare; insistă, încearcă să explice științific minunea pe care o văd împlinită în ochii lor.

Explicație științifică nu se poate da minunii făcute de Sfântul Ioan”, spune credincioasa doamnă Scura și se bucură de tovarășul ei de viață care s-a reîntors în sânul familiei, la serviciul său, și slăvește zi și noapte pe Dumnezeu și pe Sfinții Săi.

3 iunie 1983

Și prin credința în numele Lui, pe acesta pe care îl vedeți și îl cunoașteți, l-a întărit numele lui Iisus și credința cea întru El i-a dat lui întregirea aceasta a trupului înaintea voastră, a tuturor.

(Faptele Apostolilor 3, 16)



Casa e a ta

Doamna Areti K., văduvă, împreună cu singura ei fetiță Hrisa, nu au apucat să-și revină după moartea prematură a soțului și tatălui, că s-au aflat în fața unei nedreptăți cu adevărat neomenesci. Cei trei frați ai soțului defunct, după ce și-au luat partea lor de moștenire, au depus reclamație la Tribunal, vrând să ia și casa doamnei Areti, situată într-una din zonele centrale ale Atenei. Folosindu-se de moartea fratelui lor, cunoscând că unele legi nu sunt foarte clare, au intentat proces, s-au judecat și au câștigat clădirea. Mama și fata se găseau într-o adevărată junglă în care fiara cea mai puternică o mănâncă pe cea slabă. Altă moștenire nu au. Cu cei câțiva bani aflați la bancă hotărâsc să se lupte din răputeri pentru a-și recăpăta casa. Este casa lor, rodul osteneții, al sudorii, al sângelui soțului ei, este singura lor avere. Ajung până la curtea de apel, dar pierd iarăși. Se îndreaptă atunci către Areopag, la Curte de Casatie, la cea mai înaltă judecătorie a Greciei.

Mama și fata privesc înapoi la toată lupta pe care au dus-o, la

toate ostenele făcute, la viitorul nesigur. Cu trei hotărâri judecătorești negative cum să mai aibă nădejde că se va lumina de ziuă în viața lor, că va mai răsări lumina dreptății? Ce anume va putea înmuia inima împietrită de răutate a rudelor? Este ora două și jumătate în noaptea dinainte de proces când, într-o așa stare de deznădejde sufletească, mama și fata încearcă să adoarmă.

În vis, văduva vede cum se ceartă cu cumnații ei. Apoi vede cum se apropie de ea un tânăr cu fața senină, o liniștește și îi spune: „Casa e a ta. De proces o să am eu grijă. La orice necaz și primejdie cereți ajutorul lui Dumnezeu și nouă, celor ce-I slujim Lui. Eu sunt Ioan din Rusia. Mergeți mâine la judecătorie liniștite”.

Mama se trezește, o trezește și pe fată. Cele două femei singure, nedreptățite, se roagă până în zori cu zbuluciu și nerăbdare.

Dimineată, înainte de a intra în sala de judecată, avocatul, întors urgent din străinătate pentru procesul lor, le dă ultimele sfaturi. Le îndeamnă să aibă curaj și sânge rece. De unde să știe ce nădejde aveau ascunsă în inimile lor?

Curtea de Casație a hotărât: casa aparține văduvei răposatului și fiicei acestuia, având proprietate deplină asupra ei.

(Povestește preotul bisericii):

„Părinte, mi-au spus când au venit la biserica Sfântului Ioan, nu-l cunoșteam pe Sfântul. Ne rugam lui Dumnezeu, aveam duhovnicul nostru, ne împărtășeam cu Sfintele Taine, însă aici nu veniserăm niciodată, nici nu ne rugaserăm vreodată Sfântului Ioan. Părinte, cum ne cunosc, cum se mișcă sfinții printre noi, cum știu toate necazurile noastre?”

28 martie 1985

***«Scrie este: Că îngerilor Săi va porunci,
pentru Tine, ca să te păzească.»***

(Luca 4, 10)



„Ioan Rusul”

Aproape două ore se rugase plângând dl. Constantin Polihronie, mare funcționar de stat, în fața raclei cu moaștele Sfântului. Era îmbrăcat numai în pijamale și un taxi îl aștepta la poarta bisericii. Când a terminat, a pornit încet spre ieșire, târându-și pantofii pe podea. L-am oprit puțin (povestește preotul bisericii) să-l întreb, dacă vrea să ne spună, de ce a plâns atâta, de ce venise așa îmbrăcat la biserică și dacă nu cumva dorea o cameră să se odihnească puțin.

- Nu, părinte, m-a odihnit pentru mulți ani Sfântul, acest mare și făcător de minuni doctor căruia îi slujiți. Astăzi de dimineață a venit la spital soția mea să mă vadă. De mai bine de zece ani nu mai stăteam drept, așa cum sunt acum. Din cauza unei afecțiuni cronice a sistemului nervos și a unei boli prin care am trecut, mi-am șubrezit atât de mult sănătatea încât am fost nevoit să ies la pensie înainte de termen și să mă internez în spital. La doi ani după aceasta aveam picioarele paralizate mai mult de 80%. Paralizia, starea sufletească rea, deznădejdea mă duseseră aproape de moarte.

Astăzi, așadar, când a venit soția la spital să mă vadă, m-a găsit dormind și nu m-a trezit, ci s-a așezat pe un scaun alături de patul meu. Pentru câteva clipe a prins-o somnul. Vede în vis cum în salonul vecin se făcea vizita doctorilor. În mijlocul lor a zărit pe unul tânăr, străin. Soția mea s-a apropiat de el și i-a zis:

- Doctore, sunteți străin? Vă văd pentru prima dată la spital. Vă rog, în salonul de alături zace soțul meu, paralizat de zece ani de zile. Doctorii mi-au spus adevărul: o să-mi pierd tovarășul de viață, o să-mi pierd singurul sprijin. Soțul meu o să moară.

- Mergeți, doamnă, așteptați, îl voi vedea și pe soțul dumneavoastră.

- Da, doctore, aștept; spuneți-mi dacă vreți numele dumneavoastră.

- Ioan Rusul, i-a răspuns.

S-a trezit și a sărit de pe scaun! Mă vede cum încerc singur să mă ridic, sprijinit pe coate.

– Ajută-mă, îi zic, cineva mă ține de subsuori și mă ridică, ajută-mă și tu.

M-am ridicat în picioare, pe podea. Plânsul soției a făcut să se adune în jurul nostru doctorii și asistentele medicale. Doctorul responsabil al secției, un creștin cu adevărat credincios, a fost profund mișcat când a auzit de la soția mea cele petrecute și mi-a spus:

– Domnule Polihronie, nu cereți să vă schimbați pijamalele, plecați, luați un taxi și mergeți la biserica vindecătorului dumneavoastră, la Sfântul Ioan, în Evvia, unde se află sfintele moaște întregi. Mergeți, mulțumiți-i din suflet și veniți apoi să vă facem externarea care de această dată – lucru rar, desigur – este semnată nu de un doctor ci de un Sfânt. Cred tot ceea ce spun și ca creștin și ca medic. Deasupra științei noastre este atotputernicia lui Dumnezeu și a Sfinților Săi...

Acestea mi-a spus, părinte. Acestea le vedeți. Dați-mi și sfinția voastră binecuvântare.

Acestea le-a spus, acestea le-am văzut la acest om binecuvântat care, cu ochii plini de lacrimi (bărbaților, pentru a plânge, trebuie să li se întâmple ceva cu adevărat serios), nu știa cum să-i mai mulțumească Sfântului.

22 februarie 1984



„Așa sunt uitați prietenii?”

De fiecare dată când îmi amintesc sau aud aceste cuvinte, povestește preotul bisericii, mă cuprinde veselia și râd împreună cu bătrânul pensionar Nicolae, fost muncitor la o fabrică din zona Pireului. Moș Nicolae (purtând de mai bine de 20 de ani niște ochelari cu lentile groase și vechi, aproape fără nici un fir de păr în cap), în discuțiile lui, în rugăciunile lui, îl numește pe Sfântul Ioan prieten și într-adevăr îl are ca pe un prieten. Este așa de copilărească simplitatea și naivitatea lui!

„Am venit și anul ăsta, părinte, am venit să-l salut pe Prietenul meu. De ani de zile suntem prieteni! Și cum să nu fie așa, dacă îmi împlinește imediat tot ceea ce îi cer?”

Într-un an bătrânul Nicolae a venit supărat, cu o adâncă mâhnire în suflet. A intrat în biserică, nu ne-a salutat ci s-a dus direct la racla cu sfintele moaște. Când și-a terminat de spus „of”-ul către Sfântul a venit și mi-a zis:

„Ce vreți, azi am mare supărare, adică ce zic eu astăzi, că o am de ieri dimineată. Ieri, pe la ora zece, am cumpărat o bucată de ficat de miel și i-am spus nevastei să-l pună la tigaie, iar eu am alergat la băcănie să cumpăr puțin vin.

La semafor, unde m-am oprit și așteptam să se facă verde, am auzit în spatele meu un glas: Așa sunt uitați prietenii? Eram singur. Mă uit în spate – nimeni. Sus la balcoane – nimeni; glasul însă îl auzisem foarte aproape de mine.

S-a aprins lumina verde, am traversat, am intrat în băcănie; aici se auzeau niște cântări bisericești minunate.

– Frumoasă casetă cu cântări – îi zic vânzătorului.

– Nu-i casetă, moș Nicolae, se transmite Sfânta Liturghie la radio. Astăzi este sărbătoarea Sfântului Ioan Rusul, în Evvia, slujesc acolo 6 arhieriei, după cum a spus prezentatorul.

N-am mai cumpărat nimic. Am ieșit, am traversat pe roșu. Și acum am în urechi claxoanele, frânele, strigătele șoferilor. Am ridicat amândouă mâinile în sus și le-am făcut semn să se oprească toți, să pot traversa. Ce să fac? N-am mâncat de ieri nimic, nici nu vreau să mănânc. Puțin lucru este să-ți spună un Sfânt că l-ai uitat? Pot să-i mai zic acuma prieten?”

Da, moș Nicolae, i-ai fost și îi vei fi prieten. Măcar să ajungem și noi la simplitatea și la curăția inimii tale.

11 aprilie 1985

«Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc. De acum nu vă mai zic slugi, ...ci v-am numit pe voi prietenii, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute.»

(Ioan 15, 14-15)

Să-mi spună iarăși „mamă”

In iunie 1976, într-unul din satele de munte din regiunea Arta (Grecia), au sosit să-și petreacă vacanța de vară trei copii din cei patru ai satului care mergeau la liceu. Dintre ei lipsea Tanasis, fiul Dimitrei P.

Tanasis, singurul copil al familiei, își pierduse tatăl care suferise de o boală de ficat. Mama, cu toată sărăcia și necazurile ei, a vrut ca singurul copil pe care-l avea să învețe carte. L-a trimis la oraș, a făcut gimnaziul iar acum era în ultimul an de liceu.

Aflând că fiul ei nu s-a întors împreună cu ceilalți, a alergat neliniștită la colegul acestuia, Gheorghios Ghiuzeli, să afle ce se întâmplase, iar acesta îi spune tot adevărul: Tanasis nu mai mergea la ore din martie, se întovărășise cu niște persoane suspecte, a închiriat altuia camera și a plecat. „Și ca să-ți spun tot adevărul, tanti Dimitra, s-a amestecat în niște lucruri scârboase, înțelegi?”

A înțeles. Lovită parcă de trăsnet, nu mai vede înaintea ei nimic; pieptul i se strivește și în gât i s-a pus un nod care o înecă. Vrea să plângă însă nu poate. Lacrimile i-au secăt plângându-și bărbatul, inima îi este învărtoșată acum. De cine se îngrijise sărmana mamă până acum? Pentru cine rămăsese flămândă de multe ori, nici o haină nouă nu mai pusese pe ea, numai să poată să mai pună un bănișor de-o parte, să poată să iasă la capăt cu nevoile băiatului?

A plecat la oraș, în Arta. „O să merg pe drum și-o să-ntreb: N-ați văzut pe băiatul meu?” În mijlocul orașului însă pe cine să cunoască, cu cine să vorbească? La camera pe care o avusese închiriată băiatul, cei ce locuiau acum acolo i-au spus aceleași lucruri pe care le știa și ea de la colegi, și încă ceva: dintre noii lui prieteni făcea parte și unul cunoscut în oraș pentru afacerile lui murdare, în vârstă de mai bine de 40 de ani.

Nefericita mamă nici nu mai vedea pe unde mergea, pe unde pășea. A colindat toate drumurile: nicăieri nici un semn. Întoarsă în sat, zilele și nopțile le petrecea la fel: „Dumnezeu meu, Prea-sfântă Născătoare de Dumnezeu, ajutați-mă că pier”.

Nu trecuseră nici trei-patru zile și „orfanul” ei s-a întors. Netuns, plin de aere și cu privirea sălbătică. Nu acesta era copilul ei. Nu plecase așa ultima dată de acasă. Cum ajunsese în halul acesta?

Nu apucă însă să spună nici un cuvânt, că aude: „Ai ceva mărunțiș? Aruncă-mi-l că plec”. Mama însă vrea să-i vorbească, să-l strige, să vadă ce-i cu bacalaureatul lui, de ce a ajuns așa. N-a avut însă timp. A apucat-o strâns de umăr și i-a repetat, mai sălbatic: „Dă-mi banii și plec”

Mama încearcă iarăși să vorbească cu el și atunci „copilul ei” o lovește, îi ia micile economii și dispare.

Ca toate lucrurile „de-a gata” însă, banii se termină repede. N-a muncit, nu s-a obosit, n-a pierdut nopțile ca să-i adune, așa că îi împrăstie unde și cum vrea. După câteva luni s-a întors iarăși după ceva mărunțiș”. I-a băgat în buzunar și a dispărut

Opt ani de zile a ținut această dramă. Mama a ajuns o zdreanță, o umbră, un schelet. Pe copilul ei, care acum se ocupa cu drogurile, sau i-l vor aduce acasă mort, sau îl va găsi la închisoare. Aceste ultime vești nu le mai poate suporta, simte cum se scurge din ea ultima picătură de viață.

În mijlocul acestei negre disperări primește o povață:

„Sărmano, te-a nenorocit fiul tău, o să mori. Mergi și închină-te la un sfânt care are sfintele moaște întregi pe insula Evvia. Este mare făcător de minuni, roagă-l și va auzi suferința și durerea ta”

A plecat, a ajuns la biserica Sfântului.

Halul în care arăta l-a făcut pe preotul bisericii să înceapă imediat să cânte Paraclisul Sfântului Ioan, în fața raclei cu sfintele moaște. Căzută jos, o auzeau zicând:

„Adu-mi copilul înapoi acasă, Sfinte Ioane. Du-te și găsește-l și luminează-l să-mi zică iarăși – mamă, ca mai înainte. Adu-mi-l înapoi, Sfinte Ioane”.

În ziua următoare s-a slujit Sfânta Liturghie în numele copilului „rătăcit”. Femeia îndurerată repeta tot timpul aceeași frază: Sfinte Ioane, adu-mi copilul acasă să-mi zică iarăși „mamă”.

Când s-a întors în sat a găsit ușa descuiată: o aștepta copilul ei. Mamă (acesta a fost primul lui cuvânt), m-am întors, mă mai primești? Mamă, îmi pare rău de tot ce ți-am făcut. În locul bietului tata care a murit o să stau eu acasă, să te ajut, să lucrez puținul pământ pe care îl avem. Mamă, iartă-mă, de alaltăieri am înțeles că ani și ani de zile te-am torturat de moarte și că m-am chinuit și pe mine însumi”.

Mama izbucnește în plâns. Nu poate să vorbească.

Spre seară l-a privit și i-a zis: „Bine ai venit, copilul meu, la casa noastră. Rămâi aici. Dimineață eu plec. Mă duc să-i mulțumesc Aceluia care alaltăieri, cum ai zis, te-a căutat, te-a găsit și te-a adus aici”. Fiul înfricoșat n-a înțeles nimic, nici n-a îndrăznit s-o mai întrebe altceva.

După două zile, văzându-o iarăși în biserică, preotul gândea că se rătăcise poate din cauza necazurilor și a torturilor sufletești, și nu mai știa să se întoarcă acasă. Însă nu, știa, își găsisese drumul și ea și copilul ei care îi spune iarăși „mamă”

30 iunie 1984

Săptămâna Mare – 1980

În Duminica Floriilor, după-amiază, la preotul bisericii Sfântului Ioan Rusul s-a prezentat o familie: „Am venit, părinte, împreună cu soția mea, să rămânem aici la dumneavoastră în Săptămâna Sfințelor Patimi ale Domnului. Vrem să ne spovedim amândoi și, dacă suntem vrednici, să ne împărtășim cu Sfintele Taine. Mai întâi aș vrea însă să vă povestesc despre săptămâna noastră mare, despre patimile noastre. De șase luni de zile am pierdut orice urmă a fetei noastre, studentă la drept în anul trei. Acum șase luni ne-a telefonat și ne-a zis că vrea să schimbe locuința și imediat cum se va muta ne va suna și ne va spune noua adresă. De abia a închis telefonul că am și plecat cu soția mea după ea, la Tesalonic. Proprietarii locuinței pe care o avusese închiriată nu ne-au ascuns adevărul: fata noastră plecase de opt

zile de aici și, mai mult, era căutată de secția antidrog a poliției! În ultimul timp se întorcea acasă în zori și dormea toată ziua.

La Universitate, unul dintre prietenii noștri mai vechi, cu câteva cuvinte a făcut să crească și mai mult frica în noi: „Căutați s-o găsiți cu orice preț, fata voastră este în primejdie”.

În zadar însă am căutat peste tot, nici o urmă.

După două luni am primit un telefon de la ea. Ne-a vorbit cu niște expresii triviale pe care „fata noastră” n-ar fi putut să ni le spună niciodată. Ne-a amenințat să nu o mai căutăm, că ea nu mai are părinți. Acum are altceva, nu vrea să mai știe de noi. Nici Universitate nu-i mai trebuie, există lucruri mai frumoase în viață.

De șase luni, părinte, am lăsat toate și am căutat cu orice mijloc și în orice fel să o găsim. S-a deschis pământul și a înghițit-o. Sau a fugit în străinătate, sau au omorât-o undeva traficantii de droguri. De la Tesalonic am aflat că au dispărut mai mult de două sute de tineri și mulți dintre aceștia nu mai apar niciodată.

Acest Paște n-am fi putut să-l facem acasă. Am fost iarăși la Tesalonic, am răscolit prin cele mai murdare taverna, s-au înnegrit sufletele noastre de ce am văzut acolo. Ne-am întors acasă, dar casa nu ne mai încăpea. Ce să facem, alt copil nu avem, rămânem pustii în lume, ultima noastră nădejde este Sfântul Ioan, căruia îi slujiți aici; nu vom mânca nimic toată Săptămâna Mare, vom sta aici lângă sfintele moaște și-l vom ruga cu lacrimi din toată inima și din tot sufletul să ne salveze copilul”.

*

În Sâmbăta Mare aud în biserică cântându-se: „Să tacă tot trupul omenesc și să stea cu frică și cu cutremur...”

„Părinte, am vrea să mergem acasă, să fim deseară la slujba Învierii la noi în sat” Și au plecat. Au plecat cu o speranță ascunsă în inimi și cu o bucurie zăgăzită pe fețe.

*

În ziua de Paști, la prânz, bat toate clopotele bisericii Sfântului Ioan pentru a începe slujba vecerniei – „a doua înviere”. Înainte de a începe însă, preotul, în veșminte de praznic și cu lumânarea

de la slujba învierii în mână, vede la ușa pe jumătate deschisă a Sfântului Altar pe cei doi părinți care ieri se întorseseră la casa lor. Acum erau aici, împreună cu fata lor!

- Părinte, părinte, fata noastră, Naty! Aceasta este fetița noastră iubită! Am găsit-o acasă, ne aștepta. Părinte, cum să mulțumim acestui mare Sfânt? O, Doamne, Doamne, slavă Ție și Sfântului Tău!

- Bucură-te, Naty, împreună cu părinții tăi! Tare mult mă bucur și eu de această vizită a ta la Sfântul Ioan.

- Mă bucur, părinte. Săptămâna aceasta am dus o luptă între viață și moarte. Alegeam întotdeauna moartea. O putere nevăzută însă, mai presus de om, m-a răpit din drumul către moarte și m-a readus la viață, acasă, aici. Voi cânta, părinte, voi cânta și eu: „Hristos a înviat din morți...”. Și fata a izbucnit în lacrimi și suspine, în timp ce tatăl o strângea în brațele-i părintești...

Lumea, în biserică, aștepta nerăbdătoare. Se întârziase cu douăzeci de minute. Slujba însă începuse deja cu învierea fetei.

Sfintele Paști - 1980



O foarte scumpă vază de flori

Copiii Școlii Municipale din Kalithea (Atena) pot fi văzuți Cadesea cu fețele posomorâte, cu ochii umezi de durere și emoție. De multe ori în timpul anului școlar colega lor, Katerina, scoate un țipăt și se prăbușește printre bănci, în fața tablei sau în curtea școlii și începe să strige. Katerina este totdeauna speriată, râde foarte puțin și trăiește având în minte coșmarul acestor înfricoșătoare clipe. Strigătele ei groaznice, privirea sălbatică din timpul crizelor au străpuns inimile copiilor care zi și noapte au în urechi țipetele ei. În timpul crizei Katerina strigă asemeni unui câine care urlă în noaptea întunecoasă și rece, lăcrimează asemeni unei pisici sălbatică și mugește ca o fiară, făcând să înghețe toți cei din jurul ei.

Katerina nu este psihopată ci suferă de demon. Psihopatia este o boală fizică, pe când îndrăcirea este o boală sufletească. Diavolul intră în om și îl târăște unde vrea, prin toate răutățile vieții.

Începuse să pătimească înainte de a merge la școală. Acum era în clasa a cincea și tot mai era chinuită de diavol. Împreună cu părinții ei s-a chinuit, s-a rugat, a mers pe la biserici, pe la mănăstiri, prin toate locurile sfinte; a postit mult auzind cuvintele Sfintei Evanghelii:

„Pentru ce noi n-am putut să-l izgonim?” Iisus le-a răspuns: **„Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post”** (Marcu 9, 28-29)

Împreună cu părinții a mers de două-trei ori și la biserica Sfântului Ioan Rusul. Îngenunchea și se ruga singură în fața raclei cu sfintele moaște:

„Bunule Sfinte Ioane, te rog din toată inima, vindecă-mă să nu mai cad, să nu mă mai lovesc, să nu mai scot strigăte sălbatice, să nu-i mai supăr pe cei din jurul meu, pe colegi și pe prieteni. Sfinte Ioane, cresc; vezi, sunt în clasa a cincea, ce voi face în viață? Uite câte cicatrici am pe mine: mă prăbușesc acasă, pe drum, la școală. Bunule Sfinte Ioane, cum ai vindecat cu puterea ta dumnezeiască atâta și atâta lume, te rog, vindecă-mă și pe mine”.

Cu atâta durere se ruga încât frângea inimile bieților părinți și a celor ce-o auzeau.

Într-o seară, ca în vis, un tânăr frumos, luminos, s-a oprit în fața ei. „Katerina, am venit, m-ai căutat de multe ori, însă acum m-a trimis Dumnezeu. Sunt Sfântul Ioan din Rusia. Diavolul a plecat. Nu vei mai cădea, nu te vei mai lovi, nu te vei mai chinui de acum. Dimineață, când te vei trezi, să-i spui mamei; să veniți împreună la biserica mea și să-mi aduceți puține flori”.

Mama a ascultat visul fetei ca pe cea mai frumoasă veste din viața ei. O aștepta să vină din Cer de ani și ani de zile. Să audă toți și să știe că diavolii nu se alungă cu antibiotice sau cu orice alt mijloc de vindecare. Părinții fetei au luptat cu duhurile vicleane, au simțit că acestea nu sunt o creație a închipuirii omenești,

cum vor unii să creadă și să spună. Poate că aceștia n-au fost încercați niciodată de diavol, nici n-au văzut vreodată un îndrăcit atunci când are crize. Părinții fetei vedeau cum se luptă cu ființe din lumea spirituală, diavolii se foloseau de copilul lor, puneau stăpânire pe voința ei.

Mama a coborât în piață și a cumpărat o glastră foarte scumpă din aur, porțelan și smalt. A cumpărat și cele mai scumpe flori pe care le-a găsit, pentru a împlini astfel dorința Sfântului.

Ce priveliște frumoasă, ce clipe de neuitat! Mama, ținând cu o mână pe Katerina iar în cealaltă glastra cu flori, urcă treptele bisericii. Cu ochii plini de lacrimi au lăsat florile pe racla Sfântului și au căzut în genunchi. Pe cât de mare le-a fost durerea atâtea ani de zile, pe atât de fierbinte este puțină mulțumire pe care o pot aduce Sfântului și lui Dumnezeu.

Katerina astăzi a terminat liceul și și-a găsit un loc de muncă. Întrebați dacă a mai fost chinuită de diavol? Dar nu i-a spus Sfântul: „Diavolul a plecat?” Într-adevăr, a plecat pentru totdeauna. Katerina crede acest lucru și trăiește înconjurată de mila și iubirea lui Dumnezeu și a Sfântului Său.

14 decembrie 1980



„Sfinte Ioane, mă urăști?”

Au trecut opt ani de la ziua nunții lor. În zadar au așteptat Aînsă domnul Ghiorgos K. și soția sa să le vină pe lume un copil. Inima lor este arsă de o tristețe adâncă și de nevindecată. Ce jalnică este viața pentru o femeie care nu are copii, care nu este mamă! Soțul, întristat și el, încearcă să-i dea curaj: „Ai răbdare, îi spune, asta-i voia Domnului; cu lacrimi și supărare nu poți să schimbi nimic. Scopul nunții nu este numai dobândirea copiilor, ci și creșterea noastră duhovnicească, unirea aici și în veșnicie cu Dumnezeu”.

Doamna Arhondula stăruia însă să se roage, să se roage din toată puterea sufletului ei. De mică, mama o învățase să se roage totdeauna pentru că, spunea, adevărații oameni se roagă din toată inima și rugăciunea îi înarmează cu răbdare și perseverență în luptele grele ale vieții. Mersese de multe ori cu familia și la biserica Sfântului Ioan. După căsătorie se ruga adesea:

„Mare Sfinte Ioane, te rog, te implor, mijlocește către Domnul nostru și roagă-L să mă învrednicească să devin și eu mamă. Oamenii și știința lor mi-au spus că eu nu voi fi niciodată mamă. Brațele mele vor rămâne goale, casa întunecoasă, inima mea îndurerată. Eu, Sfinte Ioane, voi aștepta răspunsul din Ceruri, să-mi dăruiască Dumnezeu un copil, să-mi umple casa, inima și viața întreagă de bucurie. O să aștept, Mare Sfinte Ioane...”.

*

Iarna lui 1979. Posomorâtă, doamna Arhondula încearcă să-și adune gândurile și să se roage. Nu poate însă, este istovită și simte ceva urât înăuntrul ei. Ar vrea să plângă, să strige, să amenințe. Se întoarce, vede pe perete icoana Sf. Ioan și izbucnește în lacrimi: Ce ți-am făcut eu, Sfinte Ioane, de ce mă urăști? De ce Dumnezeu nu vrea să-mi dea această bucurie? Sfinte Ioane, mă urăști?”

Noaptea următoare se aud pași urcând scările ce duc către casa lor și cineva bate la ușă. S-au trezit amândoi, și ea și soțul. A ieșit doamna să deschidă. În întunericul de afară vede o lumină având chipul Sfântului Ioan: „Arhondula, ce rugăciune a fost aceea pe care ai făcut-o aseară? Sfinții nu urăsc pe nimeni. Nu este însă voia lui Dumnezeu să dobândești acum copii. Vor mai trece doi ani și va veni și această bucurie”.

A dispărut lumina, s-a stins și ecoul glasului Sfântului.

Au trecut cei doi ani, apoi a venit și bucuria de la Dumnezeu: primul, al doilea și al treilea copil. Glasurile lor duioase au umplut acum de fericire casa și inimile părinților.

3 decembrie 1979

**«Strigat-au dreptii și Domnul i-a auzit, și din toate
necazurile lor i-a izbăvit»**

(Psalmul 33, 16)

Din Mekka Arabiei la Procopie, în insula Evvia

Pe când era rob turcilor, Sfântul Ioan a trimis în chip minunat o farfurie cu mâncare din Procopie (Asia Mică) la Mekka, în Arabia. Aceasta este printre primele minuni care mărturisesc îndrăzneala pe care o dobândise în fața lui Dumnezeu pe când era încă tânăr, în viața aceasta. Prin minunile sale Sfântul mărturisirea ortodoxia, uimindu-i pe turci, dușmanii creștinismului, și îi întărea în credință pe creștii. Dragostea lui Hristos a dat puteri sfinților Bisericii asemănătoare cu cele date de Dumnezeu Sfinților Prooroci, Patriarhilor și tuturor dreptilor Vechiului Testament.

Unul din cei patru preoți care slujeau și slujesc la Biserica Sfântului din Procopie (Evvia) dorea să adune mărturii despre minunile Sfântului Ioan de la creștinii refugiați în Grecia în 1924, care au venit cu sfintele moaște din Asia Mică și care acum, în vârstă fiind, plecau unul către unul către viața cealaltă, veșnică.

Într-o zi, pe când slujea în biserică Vecernia, singur fiind, cânta: „Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta...”; ajungând cu cădelnița să tămâieze sfintele moaște, privirea i-a căzut pe icoana care îl arată pe Sfântul Ioan îngenuncheat, rugându-se Domnului să trimită farfuria cu mâncare la Aga turc, aflat la Mekka. Privind icoana, preotul a zis întru sine: „Sfinte Ioane, bine ar fi fost dacă am fi avut măcar o copie a acestei farfurii, să o fotografiem pentru noua carte cu viața și minunile tale!”

După o săptămână, la intrarea în biserică preotul întâlnește o creștină venită din zona Spartei care îl întreabă: „Părinte, sunteți de-aici, sunteți preotul acestei biserici?” răspunzându-i că da, aici slujește, femeia a continuat: „Săptămâna trecută, vineri seara (în aceeași zi în care preotul spusese sfântului că i-ar trebui farfuria), am văzut în vis pe Sfântul Ioan și mi-a zis: între lucrurile pe care le-a adus tatăl tău din Asia și care se află în beciul casei voastre o să găsești o farfurie de aramă. Curățește-o și să mi-o aduci la biserica mea din Procopie, pe insula Evvia, și să o lași aici pentru totdeauna, căci am nevoie de ea.”

Acestea zicând, creștina a scos din geantă o farfurie de aramă și a dat-o preotului. Acesta, uimit, a văzut că este identică cu farfuria din icoana Sfântului. A luat apoi farfuria, a sărutat-o și, lăcrimând, a dus-o și a așezat-o pe racla Sfântului căruia i-a spus cu ochii plini de lacrimi: „Sfinte Ioane, atât de mult te îngrijești și te obosești cu noi, păcătoșii? Slavă Dumnezeului nostru, slavă și ție că l-ai iubit, l-ai slăvit și acum ești împreună cu El în veșnicie. Ți mulțumesc, Sfinte Ioane...”

Farfuria, mărturie peste trei sute de ani a minunii Sfântului Ioan, poate fi acum văzută în biserica unde se află sfintele moaște: în localitatea Procopie, pe insula Evvia, Grecia.

30 octombrie 1976



Se vindecă hemoragia

Unul dintre preoții care slujesc la biserica sfântului suferă de mai bine de 15 ani de hemoragii nazale, uneori curgându-i chiar foarte mult sânge.

Într-o zi, la ora 4 dimineața, mergea la biserica Sfântului să se pregătească de slujbă, fiindu-i rândul să slujească. Cu câțiva metri înainte de a ajunge la biserică simte cum iarăși îi țâșnește sânge din nas, i se scurge pe barbă și îi umple rasa pe piept. Puțin amețit, pleacă să găsească o cișmea să se spele. Se gândea în acest timp că această hemoragie i se trage poate de la vreo boală care îl macină în ascuns. Mintea i se duce la familie, la cei trei copii și la soție, și se roagă: „Sfinte Ioane, dacă această boală o să mă ducă la moarte, să ai grijă tu de familia mea. Dacă însă pot să mă fac bine, vindecă-mă ca să pot să-mi împlinesc datoriile de preot și de cap de familie”.

A așteptat puțin, i s-a oprit sângele, s-a spălat și a intrat în biserică. Este încă întuneric, nu există curent electric aici. Lumina pâlpâitoare a candelor, cu reflexe aurii, face să se însuflețească

fetele sfinților din icoane. Preotul zice apoi rugăciunile de pregătire pentru această mare lucrare, taina tainelor, care este Sfânta Liturghie. Pentru că a sluji preotul Sfânta Liturghie este într-adevăr un lucru mare și înfricoșător, nu numai pentru fiecare om dar și pentru toate puterile cerești care doresc să-l privească. Numai preotul a primit de la Dumnezeu această harismă, prin Sfânta Taină a hirotoniei, acel dar de a sluji Sfintele Taine și de a spune sfintele cuvinte ale rugăciunilor – și în acel moment să se împlinească cele pe care le spune.

Deoarece cuvântul rugăciunilor pe care le citește preotul are putere dumnezeiască, cele pe care le cere poporul lui Dumnezeu, la Sfânta Liturghie, prin gura preotului, sunt lucruri care se împlinesc de fiecare dată” (Sf. Nicolae Cabasila).

În timp ce se ruga, înainte de a intra în Sfântul Altar, preotul cel bolnav a văzut lângă el, la aproape trei metri, un tânăr îmbrăcat militărește, înalt, blond, și care arăta că ar avea ceva de discutat cu preotul. Acesta și-a făcut mai repede închinăciunile la icoanele de la catapeteasmă și, pe când se închina la ultima icoană, tânărul s-a apropiat la un metru de preot și arăta că se grăbește. Apoi s-a întors și s-a îndreptat către partea de apus a bisericii, arătând că nu mai așteaptă deloc, pleacă.

Preotul a intrat repede în Sfântul Altar și, înainte de a face metaniile din fața Sfintei Mese, a zis paracliserului: „Spune-i militarului care este în fața ușii și care se grăbește să nu plece, să mă aștepte căci am terminat, mă închin în fața Sfintei Mese și vin”.

Peste puțin timp se întoarce paracliserul cu respirația tăiată:

– În biserică nu-i nimeni, părinte, nici n-a intrat nimeni. Am ieșit afară, locul e pustiu, întunecos. Nimeni, trebuie c-a fost Sfântul Ioan, părinte.

– Poate, dar să nu spui la nimeni nimic.

De atunci au trecut alți zece ani, dar din acel ceas niciodată nu i-a mai curs sânge din nas. Este liber a sluji acum, făcând din glasurile credincioșilor un singur glas, acela al preotului, care se roagă pentru neștiința și păcatele poporului”.

29 iunie 1972



PARACLISUL

Sfântului Ioan Rusul

(Scris de Monahul Daniil din Sfântul Munte al Athosului)

De este preot, zice:

Binecuvântat este Dumnezeu nostru totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Iar de nu este preot, se zice:

Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Apoi:

Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluiește (de 12 ori), Slavă..., Și acum... :

Veniți să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.

Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos, Împăratul nostru Dumnezeu.

Veniți să ne închinăm și să cădem la Însuși Hristos, Împăratul și Dumnezeu nostru.

După care:

Psalmul 142:

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea întru credincioșia Ta, auzi-mă întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept

înaintea Ta. Vrajmașul prigonește sufletul meu și viața mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morții cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine și inima mea încremenită în lăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu, ca un pământ însetoșat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ți întoarce fața Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se pogoară în mormânt. Fă să aud dimineata mila ta, că la Tine mi-e nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmașii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învață-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeuul meu. Duhul Tău cel bun să mă povățuiască la pământul dreptății. Pentru numele Tău, Doamne, dăruiește-mi viață. Intru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpește pe vrăjmașii mei și pierde pe toți cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă..., Și acum...,

Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ție, Dumnezeule. (de 3 ori)

Apoi:

Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă, bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului (de trei ori)

Și troparele următoare, glasul al 4-lea:

La Ioan noi credincioșii să alergăm, cei ce în suferințe și în necazuri ne aflăm, și să cădem strigând cu evlavie din adâncul sufletului: Sfinte, ajută-ne nouă, celor ce ne rugăm ție, aleargă și ne izbăvește din această nevoie. Nu trece, Sfinte, cu vederea, rugăciunea umilă a celor ce aleargă la acoperământul tău. (de două ori)

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Nu vom tăcea, Născătoare de Dumnezeu, pururea a spune puterile tale noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi din atâtea ne-

voi, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu izbăvești pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Apoi:

Psalmul 50:

Miluieste-mă, Dumnezeu, după mare mila Ta, și după mulțimea îndurărilor Tale șterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește. Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea. Ție unuia am greșit și rău înaintea Ta am făcut, ca să fii îndreptățit întru cuvintele Tale și să biruiesti când vei judeca Tu. Că iată, întru fărădelege m-am zămislit și întru păcate m-a născut maica mea. Că iată, adevărul ai iubit; cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți, spăla-mă-vei, și mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie și veselie; bucura-se-vor oasele cele smerite. Întoarce fața Ta de către păcatele mele și toate fărădelegile mele șterge-le. Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeu, și duh drept înnoiește întru cele dinăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la fața ta și Duhul Tău Cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale și cu duh stăpânitor mă întărește. Învăța-voi pe cei fărădelege căile Tale și cei necredincioși la Tine se vor întoarce. Izbăvește-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeu, Dumnezeu, mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ți-aș fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoința Ta Sionului, și să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viței.

CANONUL

Cântarea întâi, glasul al 8-lea:

Imnosul:

«Apa trecându-o ca pe uscat și din răutatea egiptenilor scăpând israeliteanul striga: Izbăvitorului și Dumnezeuului nostru să-i cântăm.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Apăsat de cumplite necazuri, către tine îmi arunc și trupul și sufletul, rugându-mă ție, cuvioase părinte, să mă izbăvești pe mine din nevoi și suferințe.

Într-una mă tulbură atacul din partea trupului, fericite Ioane. Dăruiește-mi liniște și pace, părinte, cu mijlocirile tale plăcute lui Dumnezeu.

Slavă...

Cetele cele viclene ale demonilor se luptă fără milă cu robul tău. Nimicește tăria acestora cu puterea Crucii și cu rugăciunile tale.

Și acum...

Fecioară, poarta lui Dumnezeu, deschide-mi ușa milostivirii, și din prag izbăvește-mă, cu îndrăzneala ta de Mai-că, de păcatele cele aducătoare de moarte.

Cântarea a 3-a:

Imnosul:

«Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc și ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întărește întru dragostea Ta, că Tu ești marginea doririlor și credincioșilor întărire, Unule, Iubitorule de oameni.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Izbăvește-mă totdeauna de vicleșugurile oamenilor ce mă necăjesc și de amenințările celor ce mă defăimează, risipind nebunia lor sălbatică tu, preaslăvite părinte, sprijinitorul celor evlavioși.

Slavă...

Bineîngrijind cu deplină înțelepciune sălașul sufletului și în chip osebit împodobindu-l, de Dumnezeu fericite, vă-

dind harul Duhului, te-ai arătat plin de lumină, asemeni unui stâlp de foc.

Și acum...

Căzând din curata feciorie, cu totul m-am pângărit de patima răătăcirii mele, Preacurată. Ceea ce ești Născătoare a Judecătorului oamenilor păcătoși, Fecioară, izbăvește-mă pe mine de toată osânda.

Izbăvește din nevoi pe robii tăi, Purtătorule de Dumnezeu, pe cei ce cu credință curată la Tine aleargă, ca la un grabnic ajutor în nevoi.

Caută cu milostivire, cu totul lăudată, Născătoare de Dumnezeu, la necazul cel cumplit al trupului meu și vindecă durerea sufletului meu.

Apoi preotul zice ectenia, pomenind pe cei pentru care se face paraclisul; ecfonisul: „Că milostiv și iubitor de oameni...”, după care se cântă:

Sedealna, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând...

Apărător fierbinte și turn nebiruit te-ai arătat, prea-înțelepte, celor ce cu credință și cucernicie îți strigă ție: Sfinte Ioane, de Dumnezeu purtătorule, aleargă și ne izbăvește pe noi din primejdii, tu cel ce veșnic stai în fața Sfintei Treimi.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

«Am auzit, Doamne, taina rânduiei Tale, am înțeles lucrurile Tale și am preaslăvit Dumnezeirea Ta.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cei ce alergăm la cinstită biserica ta, darurile tămăduirilor cu bucurie le primim și pe tine te slăvim, făcătorule de minuni.

Mulțimile binecredincioșilor creștini de pretutindeni pe tine te cunosc ca apărător și toți te laudă ca pe un ocrotitor.

Slavă...

Cu bărbăție străbătând norul cărnii tale prin faptă, înăuntru te-ai făcut, prealăudate, din lumina cea dumnezeiască, precum ai dorit.

Și acum...

Sălaș te-ai făcut, Precurată, Dumnezeului tuturor, ca ceea ce ești de-a pururi Fecioară, și pe mine mă arată locaș al cereștilor virtuți, prin harul tău dumnezeiesc.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

«Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale și cu brațul tău cel înalt; pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Păzește-ne pe noi prin mijlocirile tale, fericite, și cu brațul tău cel puternic doboară demonii cei amarnici, preaminunate.

Dăruiește-ne nouă, celor ce ne rugăm ție, sănătate sufletului și trupului totdeauna, preafericite părinte.

Slavă...

Tămăduiește, minunate părinte, poporul ce aleargă la tine, de ciumă și de febră, și ne izbăvește pe noi de durerile de tot felul.

Și acum...

De tine se bucură, Născătoare de Dumnezeu, toată zidirea, și cetele îngerilor și toate glasurile oamenilor te slăvesc.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

«Rugăciunea mea voi vărsa către Domnul și Lui voi spune scârbele mele, căci s-a umplut sufletul meu de răutăți și viața mea s-a apropiat de iad, și ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe tine, Sfinte Ioane, te cunosc comoară de minuni și izvor de binefaceri, tămăduitor al patimilor și alungător al puterii demonilor. Pe tine te rog acum, cel ce ești plin de har, să mă izbăvești de stricăciunea celor rele.

Ocrotitor al celor săraci te propovăduiam pe tine și apărător al întregii Capadociei, cel ce împrăștii mulțimea ispitelor și alungi stricăciunile celor necuvioși. Ție ne rugăm, izbăvește acum din necazuri pe toți cei binecredincioși.

Slavă...

Pe tine, preafericite, te avem liman în primejdii, în tristețe apărător și desăvârșită izbăvire din necazuri, râu nescat, fântână de binefaceri și veșnic izvor de tămăduiri.

Și acum...

O, Stăpână, întru dragostea cea mijlocitoare către Fiul tău, arată-i Aceluia, Fecioară, crucea și sulița și buretele și trestia, ca să binevoiască întru noi, cei ce mult păcătuim.

Izbăvește din nevoi, purtătorule de nevoiște, pe cei ce cu credință curată la tine aleargă, ca la un grabnic ajutor în nevoi.

Preacurată, ceea ce, în zilele cele mai de pe urmă, în chip de negrăit prin cuvânt ai născut pe Cuvântul, roagă-te, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Apoi preotul zice ectenia mică cu ecfonisul: Că tu ești Împăratul păcii...", după care urmează:

Condacul, glasul al 2-lea:

Ceea ce ești creștinilor ocrotitoare neînfruntată și mijlocitoare stăruitoare către Făcătorul, nu trece cu vederea glasurile cele de rugăciune ale păcătoșilor, ci sânguiește, ca o bună, spre ajutorul nostru, care cu credință strigăm către tine: Grăbește spre rugăciune și te nevoiește spre mijlocire, apărând pururea, Născătoare de Dumnezeu, pe cei ce te cinstesc pe tine.

Prochimen, glasul al 4-lea:

Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?

Evangelhia

de la Luca (cap. 6, 17-23):

«**Și coborând Iisus împreună cu ei, a stat la loc șes, El și mulțime multă de ucenici ai Săi și mulțime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim și de pe țărmul Tirului și al Sidonului, care veniseră ca să-L asculte și să se vindece de bolile lor. Și cei chinuți de duhuri necurate se vindecau. Și toată mulțimea căuta să se atingă de El că putere ieșea din El și-i vindeca pe toți. Și El, ridicându-și ochii spre ucenicii Săi, zicea: „Fericiți voi cei săraci, că a voastră este împărăția lui Dumnezeu. Fericiți voi cei ce flămânziți acum, că vă veți sătura. Fericiți cei ce plângeți acum, că veți râde. Fericiți veți fi când oamenii vă vor urî pe voi și vă vor prigoni dintre ei, și vă vor batjocori și vor lepăda numele voastre ca rău din pricina Fiului Omului. Bucurați-vă în ziua aceea și vă veseliți, că, iată, plata voastră multă este în cer.»**

Slavă..., glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile Cuviosului Tău, Milostive, curățește mulțimea păcatelor noastre.

Și acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curățește mulțimea păcatelor noastre.

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, și după mulțimea îndurărilor Tale, curățește toate fărădelegile noastre.

Stihira, glasul al 6-lea:

Nu mă lipsi pe mine de caldă ta apărare, Sfinte Ioane, ci te rog – zdrobește cu puterea ta îndrăznelile cele nepuțincioase și neașteptatele săgetări ale diavolilor. Izbăvește-mă de boli, de ispite și de necazuri, și ne mântuiește pe toți de atacurile demonilor, ca să te slăvesc și să te laud din suflet, să mă închin și să preamăresc, Sfinte, lucrările tale cele bineplăcute lui Dumnezeu.

Preotul: „Mântuiește, Dumnezeuule, poporul Tău,...”, la care răspundem „Doamne, miluiește” (de 12 ori), după care ecfonisul – „Cu mila și cu îndurările...”.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

«Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credința Treimii văpaia cuptorului au călcat-o cântând: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvântat»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Sfinte Ioane, cel ce ești plin de înțelepciunea lui Dumnezeu, arată pline de fericire și de toată bucuria sufletele celor ce te laudă pe tine și învață-i să strige totdeauna: Dumnezeuul Părinților noștri, bine ești cuvântat.

Strălucitor făcându-te prin pătimirea ta, prin cinstitele tale moaște luminează-mă pe mine, cel întunecat de păcate și primitor de patimi, și ne învrednicește de strigarea: Dumnezeuul Părinților noștri, bine ești cuvântat.

Slavă...

De ispite și de primejdii, de nevoi și de necazuri, precum și de vătămarea diavolilor izbăvește pe cei ce îndrăznesc la sfințenia ta și strigă cu credință: Dumnezeuul Părinților noștri, bine ești cuvântat.

Și acum...

Făcătorul oamenilor, în pantecele tău sălășluindu-se, ceea ce ești plină de har, pe tine te-a dat apărătoare tuturor celor clătinați de furtuni, învrednicindu-i de strigarea: Dumnezeuul Părinților noștri, bine ești cuvântat.

Cântarea a 8-a:

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Celor ce străbat valurile vieții întinde-le mână de ajutor, preafericite, ca să-L cântăm și să-L preaînălțăm pe Hristos întru toți vecii.

Umple de miresme dumnezeiești pe cei ce ating sfințele tale moaște și-L laudă pe Domnul întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Primește, Purtătorule de Dumnezeu, pe cei ce se roagă și cer har, pe cei ce-L slăvesc pe Dumnezeu întru toți vecii.

Și acum...

Curăță-mi, Fecioară, inima de necurățiile mele, cu apele pocăinței, ca să te slăvesc întru toți vecii.

Stih: Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Irmosul:

«Pe împăratul ceresc, pe Care îl laudă oștile îngerești, laudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.»

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

«Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi cei izbăviți prin tine, slăvind-te cu cetele cele fără de trup.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Stea călăuzitoare, luminează strălucindu-ne nouă te mărturisim pe tine, Sfinte Ioane, noi cei binecinstitori, cei ce cu dreaptă credință ne închinăm lui Hristos.

Purtătorule de Dumnezeu, celor clătinați în tulburarea multor rele, ajută-le cu rugăciunile tale, nimicind săgetările celui potrivnic.

Slavă...

Primește rugăciunea mea, a smeritului, și mă izbăvește, purtătorule de Dumnezeu, de apăsarea răutăților și de păcate.

Și acum...

Născătoare de Dumnezeu, neamurile te cunosc pe tine nădejde de mântuire celor căzuți și într-un glas te fericesc pe tine în veci.

Apoi:

Cuvine-se cu adevărat să te fericism pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și preanevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii,

care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

În timp ce preotul cădește sfântul altar și biserica se cântă aceste tropare, glasul al 8-lea:

De cursele chinuitorilor văzuți și nevăzuți izbăvește-i pe cei ce, fierbinte rugându-se, aleargă la a ta apărare.

Săgețile arzătoare ale ucigătorul celui urător de oameni îndepărtează-le de noi, părinte, cu rugăciunile tale fierbinți către Sfânta Treime, ca izbăvindu-ne de acestea, pe tine să te mărim.

Pe steaua cea strălucitoare din Procopion, cea în chip cugetător luminătoare, lauda sfinților și slava capadocienilor, pe dumnezeiescul Ioan cu cântări să îl cinstim.

Cere de la Dumnezeu pace, liniște sufletelor, până la sfârșit răbdare și mântuire sufletelor pentru noi, cei ce ne rugăm ție și lăudăm cele minunate ale tale.

Toate oștile îngerești, înaintemergătorule al Domnului, cei doisprezece apostoli și toți sfinții, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu, faceți rugăciuni ca să ne mântuim noi toți.

Apoi: Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., după care:

Troparul

Sfântului Ioan, glasul al 4-lea:

Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească ține și după moarte, neschimbat, trupul tău, Sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus prizonier și acolo te-ai unit cu Hristos, Ioane. Deci pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Apoi troparele acestea, glasul al doilea:

Veniți, credincioșilor, să ne închinăm cu evlavie și simțire, îmbrățișând preacinstitele și scumpele moaște ale lui Ioan, de Dumnezeu cugetătorul, să ne curățăm buzele, privirile și chipurile, și să cerem ca și pe noi să ne învred-

nicească de un sfârșit mântuitor și dumnezeiesc, prin rugăciunile sale către Domnul

Sus sfântul tău suflet se bucură și se desfătează, fericite, de corurile îngerilor și de cetele nevoitorilor, de mulțimile sfinților, de corurile profetilor și de cetele cele dumnezeiești ale ierarhilor; iar jos preacinstitul tău trup, după cum se cuvine, prin laude și cântări întru cinste este slăvit

Apoi preotul zice ectenia și face apolisul, după care cântăm troparele Născătoarei de Dumnezeu:

Stăpână, primește rugăciunile robilor tăi și ne izbăvește pe noi de toată nevoia și necazul.

Toată nădejdea noastră spre tine o punem, Maica lui Dumnezeu, păzește-ne pe noi sub sfânt acoperământul tău.

Apoi:

Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.



SLUJBA

**Sfântului și de Dumnezeu purtătorului
nostru părinte**

IOAN RUSUL

Noul Mărturisitor

Ce se pomeneste la 27 mai



LA VECERNIA MARE

După obișnuitul început, cântăm: Fericit bărbatul... .

La *Doamne, strigat-am...*, se pun stihirile pe 6, glasul al 4-lea:

Ca un soare a strălucit dumnezeiasca ta pomenire astăzi, pe creștini luminându-i cu sfintele tale străluciri, fericite Ioane, risipind negura patimilor și întunecimea diavolilor; pentru aceasta te fericim și în fiecare an te slăvim, ca pe un neclintit apărător și fierbinte mijlocitor.

Înger pământesc, ca pentru altul ai trăit, ofilindu-ți trupul, de Dumnezeu înțelepțite, cu post și privegheri de toată noaptea, trezindu-ți astfel amintirea morții și învrednicindu-te, părinte, de toate tainele cele dumnezeiești, întru odihna cea viitoare întru care te-ai adus rod pe tine însuși Atotstăpânitorului.

Pe toți cei ce cinstesc dumnezeiasca și slăvita ta pomenire, fericite Ioane, păzește-i cu mijlocirile tale cele către Domnul, rugându-L să ne izbăvească pe noi de toate primejdiile și patimile și să îndepărteze mânia Sa cea împotriva noastră, Cuvioase Părinte, ca tuturor să propovăduim apărarea ta cea fierbinte.

Alte stihiri, glasul al 6-lea:

Toată necugetarea patimilor lepădând-o și trupul supunându-l duhului, te-ai făcut vas dumnezeiesc, sprijinitor al Călugărilor, fală a Pustnicilor, podoabă a Sfinților, privind acum nespusa frumusețe a Ziditorului tău și bucuriile cetății celei cerești și veșnice. Pentru aceasta, cei ce ne-am adunat la slăvită pomenirea ta, cu laude și cântări te slăvim, Sfinte Ioane.

Bogăție nerăpită, orașul procopienilor, te ferecește pe tine, Sfinte, cel ce strălucești întru lumină; pentru care și acum împodobește acest locaș și-l umple de biruințele păcii celei dumnezeiești și zădărnicește înălțarea vrăjmașilor nevăzuți, cu mijlocirile tale, preaslăvite, și umple de milostivire inimile noastre, care te cântăm cu credință, și te roagă cu îndrăzneală pentru sufletele noastre.

Veniți să ne închinăm, tot poporul, în casa Domnului, unde se păzesc ca o comoară moaștele preafericitului, căruia rugându-ne cu bine plăcute cântări și cu lumini strălucitoare, să-i strigăm: Grăbește, Sfinte, și pe cei ce sunt întru nevoi miluiește-i, iar pe noi, cei ce te slăvim pe tine și ne închinăm cinstitelor tale moaște, izbăvește-ne din tulburările și furtunile necazurilor.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Astăzi preainaltului Dumnezeu cântare de laudă îi aducem din buze de lut, căci a luminat ca un soare strălucitor preaslăvita pomenire a dumnezeiescului nostru Părinte Ioan. Fiindcă acest de-a pururea pomenit, urmând pilda răbdării mult încercatului Iov, a stat neclintit întru necazurile în care s-a aflat; căci, robit fiind, l-a rușinat pe pricinuitorul robirii, pe vrăjmașul cel urător de oameni. De aceea, adunându-se mulțimea credincioșilor, să strigăm astfel: Bunule Părinte, care ești în ceruri, dăruiește poporului Tău, pentru rugăciunile Sfântului Ioan, iertare păcatelor și mare milă.

Și acum...

(a Praznicului, sau a Născătoarei de Dumnezeu
-Dogmatica glasului al 6-lea)

Vohod; **Lumină lină...**, Prochimenul zilei. Paremiile.

Din Cartea înțelepciunii lui Solomon citire.

(Capitolul 3, 1-9)

Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu și chinul nu se va atinge de ele. În ochii celor fără de minte, dreptii sunt morți cu desăvârșire și ieșirea lor din lume li se pare mare nenorocire. Și plecarea lor dintre noi, un prăpăd, dar ei sunt în pace. Chiar dacă, în fața oamenilor, ei au îndurat suferințe, nădejdea lor este plină de nemurire. Și fiind pedepsiți cu puțin, mare răsplată vor primi, căci Dumnezeu i-a pus la încercare și i-a găsit vrednici de El. Ca pe aur în topitoare, așa i-a lămurit, și ca pe o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Străluci-vor în ziua răsplătirii și ca niște scânteii care se lasă pe miriște, așa vor fi. Judeca-vor neamurile și stăpâni vor fi peste popoare și Domnul va împărăți întru ei, în veci. Ei vor înțelege adevărul, ca unii care și-au pus încrederea în Domnul; cei credincioși vor petrece cu El în iubire, căci harul și îndurarea sunt partea aleșilor Lui.

Din Cartea Înțelepciunii lui Solomon citire.

(Capitolul 5, 16-23; 6, 1-3)

Cei drepti vor fi vii în veacul veacului și răsplata lor este la Domnul și cel Atotputernic are grijă de ei. Drept aceea, vor primi din mâna Domnului împărăția frumuseții și cununa cea strălucitoare, căci El îi va ocroti cu dreapta Sa și cu brațul Său; asemenea unui scut îi va acoperi. El va face arme din mânia Sa și cu ele va întări făptura mâinilor Sale ca să răsplătească vrăjmașilor. Din dreptate El își va face platoșă și din judecata cea nefățarnică își va face coif. Din sfințenia Sa va face pavăză nebiruită, iar din

cumplita Sa mânie va face sabie ascuțită și lumea va porni război împreună cu El împotriva celor fără minte. Săgețile fulgerului Său vor porni bine îndreptate și vor lovi în țintă, zburând din arcul puternic încordat al norilor. Mânia Lui, ca o praștie, va azvârli noian de grindă; apele mărilor se vor întărâta asupra lor și râurile îi vor îneca vijelios. Duhul puterii dumnezeiești se va ridica împotriva lor și ca viscolul îi va vântura. Astfel fărădelegea va aduce pustiire pe pământ și răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Ascultați deci, regilor, și înțelegeți, luați învățătură, voi, care judecați marginile pământului. Băgați în urechi, voi cei ce stăpâniți peste mulțimi și care vă mândriți cu mulțimea popoarelor voastre. Pricepeți că stăpânirea vi s-a dat de la Domnul și puterea de la Cel Preaînalt, Care va cerceta faptele voastre și va pune la încercare gândurile voastre.

Din Cartea înțelepciunii lui Solomon citire.

(Capitolul 4, 7-15)

Cel drept, chiar când apucă să moară mai devreme, dă de odihnă. Bătrânețile cinstite nu sunt cele aduse de o viață lungă, nici nu le măsoară după numărul anilor. Înțelepciunea este la om adevărata cărunțețe și vârsta bătrâneților înseamnă o viață neîntinată. Plăcut fiind lui Dumnezeu, Domnul l-a iubit și, fiindcă trăia între păcătoși, l-a mutat de pe pământ. A fost răpit, ca răutatea să nu-i schimbe mintea sa și înșelăciunea să nu-i amăgească sufletul. Căci vraja viciului întunecă cele bune și ameteala poștei schimbă gândul cel fără de răutate. Ajungând curând la desăvârșire, dreptul a apucat ani îndelungați. Sufletul lui era plăcut lui Dumnezeu, pentru aceasta Domnul s-a grăbit să-l scoată din mijlocul răutății. Neamurile văd, dar nu pricep nimic și nu-și bat capul cu așa ceva, că adică harul lui Dumnezeu și mila Lui sunt cu aleșii Săi și că poartă grijă de sfinții Săi.

La Litie**Glasul 1**

Bucură-te în Domnul, oraș al procopienilor, veselește-te și cântă, oraș care ai purtat în strălucire cu credință, pe Ioan, vlăstarul Rusiei, pe care îl ții la sânul tău, ca pe o comoară. Bucură-te de minunile lui, cel care ai văzut tămăduirile sale, și strigă cu mulțumire Mântuitorului: Slavă Ție, Doamne, Iubitorule de oameni.

Glasul al 2-lea:

Dumnezeiasca raclă a cinstitelor tale moaște izvorăște tămăduiri credincioșilor, Sfinte Părinte, plin de har. Iar sfântul tău suflet, laolaltă fiind cu îngerii, cu vrednicie se veselește; având așadar, preaînțelepte, îndrăzneală către Domnul, și cântând cu Sfinții în ceruri, roagă-te pentru noi cei care cu credință săvârșim pomenirea ta.

Glasul al 3-lea:

Toată mulțimea cea sfântă a celor adunați pentru săvârșirea pomenirii luminoase a Sfântului, bucurați-vă strigând într-un glas: Bucură-te, fiule cel preafrumos al Rusiei și lauda tuturor credincioșilor; bucură-te, cel care ai supus duhului, carnea cea nestăpânită, și care ai potolit pornirea patimilor, prin curgerea lacrimilor tale, o, Ioane! Bucură-te, mândria noastră și veselia Bisericii credincioșilor.

Glasul al 4-lea:

Chemarea ta s-a făcut plină de har, Sfinte Părinte, căci, precum dumnezeiescul Botezător a primit harul între Iudei, și pentru Hristos învederat a fost martirizat, la fel și tu, ca fiind de un nume cu acela și următor lui, ai primit cerescul har în mijlocul unui popor necugetat, pentru petrecerea ta cea bineplăcută lui Dumnezeu, o, Ioane! De aceea, nu înceta a te ruga pentru noi cei care cu credință săvârșim sfântul tău praznic, preaînțelepte.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Astăzi, închinându-se cu bucurie lui Dumnezeu, orașul procopienilor strigă: A strălucit frumusețea mea, mai mult decât a oricărui alt oraș. Iată dar că dumnezeiescul vlăstar al Rusiei și marea comoară a Sfinților, Ioan cel cu adevărat plin de har, și-a săvârșit drumul spre Cer, lăsându-mi mie spre laudă sfintele sale moaște. Veniți la mine, toată adunarea Ortodocșilor, ca să săvârșim sfânta sa pomenire și ca să ne împărtășim din harul său, al celui care mijlocește pentru sufletele noastre.

Și acum..., a Praznicului (sau de nu: Fericimu-te pe tine...)

La stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobia: Când de pe cruce, mort...

Veniți, coruri ale îngerilor, veniți mulțimi ale Sfinților, preaslăvite Antonie, dumnezeieștilor Eftimie, Sava, Arsenie, Simeoane și Alipie, dumnezeieștilor stâlpnici, veniți să-l primiți pe dumnezeiescul Ioan, vlăstarul Rusiei, cel cu adevărat următor vouă și părtaș, și împreună mijlociți pentru noi.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui.

Înstrăinat în mâinile Agarenilor, Părinte, și cu robia împovărat, ai trăit într-un oraș străin, și ai viețuit într-un staul printre gunoaie, slăvite, ca un alt Iov, Cuvioase; suspinând și vărsând izvoare neconținute de lacrimi fierbinți, ai ajuns înaintea Aceluia pe care L-ai dorit, Ioane, cel cu adevărat plin de har.

Stih: Lăuda-se-vor cuvioșii întru slavă și întru așternuturile lor se vor bucura.

Având îndrăzneală către Dumnezeu, tuturor celor ce săvârșesc cu credință cinstitul tău praznic, Sfinte Ioane, fi-le alături cu tărie, izbăvindu-i din primejdii, slobozin-du-i din patimi, scăpându-i de tot necazul și durerea, dându-le mântuirea sufletelor, cu dumnezeieștile tale mijlociri, nouă, celor ce te slăvim cu laude și cu cântări.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Cei drepti vor fi vii în veacul veacului și răsplata lor este la Domnul și cel Atotputernic are grijă de ei, după cum spune cuvântul proorocului. Căci Ioan cel drept într-o toată, deși a fost răpit de către barbari și a fost dus rob în pământ străin, s-a adâncit în pomenirea lui Dumnezeu și s-a zidit locaș al virtuții. De aceea, deși a murit, trăiește în vecii vecilor laolaltă cu toți Sfinții din ceruri, împreună cu care mijlocește pentru noi înaintea Domnului.

Și acum..., a praznicului zilei
(sau a Născătoarei de Dumnezeu – învierii.)

Troparul, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrah ne întâmpină pe noi...

Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească ține și după moarte, neschimbat, trupul tău, Sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus prizonier și acolo te-ai unit cu Hristos, Ioane. Deci pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei.

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat, Dumnezeu întrupându-se într-o unire neamestecată și crucea de bună voie pentru noi luând, prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.



LA UTRENIE

După prima catismă, întâiul rând de sedelne, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Mulțimea sfinților cinstește pomenirea ta, dumnezeiescule Ioane, cu laude și cu cântări. Căci duhul tău s-a arătat sprijinitor, preafericite. De aceea și astăzi Biserica lui Hristos te preamărește pe tine, aducând slavă dumnezeiască, Celui ce te-a făcut pe tine minunat.

Slavă..., aceeași. Și acum..., a praznicului zilei.

După a doua catismă, al doilea rând de sedelne, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumusețea....

Patimile trupului, de Dumnezeu preafericite Părinte, le-ai stins cu curgerea lacrimilor, și ai izvorât râuri de minuni, Sfinte Ioane. De aceea, venind la sfintele tale moaște, învederat dobândim daruri și milă, cinstind cu vrednicie pomenirea ta și pe Domnul care te slăvește pe tine.

Slavă..., același glas.

Toată viața ți-ai împodobit-o, iar tu te-ai făcut cu totul mai presus de lume, precum ai fost trup netrupesc și om cugetător al celor cerești. De aceea, prin rugăciunile tale, fericite Ioane, împodobește și curățește-mă de murdăria faptelor mele, pe mine care, cu credință preamăresc sfânta ta pomenire, cu laude și cu cântări.

Și acum..., a praznicului zilei.

După Polieleu, al treilea rând de sedelne, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce...

Pe cel care pe umerii săi a dus crucea Domnului și care l-a urmat aceluia până la sfârșit în lupte ascetice și războiri, îl laudăm cu cântări noi toți, pe Ioan cel cu adevărat cugetător al celor dumnezeiești, pe care Rusia l-a înflorit cu mare frumusețe, iar Asia l-a recunoscut ca Sfânt.

Slavă..., același glas.

Tu care ai trăit în chip minunat și sfânt, în cetate ca și în locuri pustii, deși ținut în robie, ai avut-o drept călăuzitoare pe Fecioara Maria, ai avut drept însoțitoare viața cea bine plăcută lui Dumnezeu, o, Ioane, preamărite luminător și nou ridicat turn de tărie al Bisericii.

Și acum..., a praznicului zilei.

Apoi Antifonul 1 al glasului al 4-lea, după care

Prochimenul, același glas:

Cinstită este înaintea Domnului moartea Cuviosului Lui.

Stih. Ce vom răsplăti Domnului, pentru toate câte ne-a dat nouă?

„Toată suflarea...”, Evanghelia și Psalmul 50...

Slavă..., glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile Cuviosului Tău, Milostive, curățește mulțimea păcatelor noastre.

Și acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curățește mulțimea păcatelor noastre.

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, și după mulțimea îndurărilor Tale, curățește toate fărădelegile noastre.

Idiomela, glasul al 6-lea:

Dumnezeiasca raclă a moaștelor tale, Sfinte Părinte Ioane, izvorăște credincioșilor tămăduiri, iar sfântul tău suflet, laolaltă aflându-se cu îngerii, pe drept se veselește. Având deci îndrăzneală la Domnul, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Preotul: „Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău...”, la care răspundem: „Doamne, miluiește” (de 12 ori), după care ecfonisul – „Cu mila și cu îndurăările...”.

CANONUL

Cântarea întâi, Glasul al 2-lea:

Irmosul.

«Veniți, popoare, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, Celui ce a despărțit marea și a călăuzit poporul ce-l avea, din robia egiptenilor, căci S-a preaslăvit».

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Mie, celui care încep a lăuda în cântări praznicul tău cel luminat, trimite-mi lumină, tu care stai încununat lângă tronul Stăpânului, preafericite.

Ți-ai omorât, preaînțelepte, toate mădularele trupului și în inimă L-ai avut pe Hristos care a omorât șarpele pricinuator al răului și care a eliberat firea cea muritoare.

Slavă...

Ai cercetat, preaminunate, legea lui Hristos, și te-ai arătat pom al vieții plin de rodul virtuții, îndreptând harul dumnezeieștilor tămăduiri spre cei ce te slăvesc pe tine.

Și acum...

După Dumnezeu, ajutătoare neînfruntată și apărătoare nebiruită, sprijinitoare, paznic și mijlocitoare, dobândindu-te pe tine, Fecioară, îți strig: mântuiește-mă.

Catavasia: a Praznicului zile, sau „Deschide-voi gura mea..”

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

«Întărește-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel care ai omorât păcatul cu lemnul Crucii și sădește frica Ta în inimile noastre, care te cântăm pe tine.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

A strălucit viața ta, Sfinte, prealuminoasă ca un soare în lume, de aceea cu rugăciunile tale izbăvește-i pe cei care cu credință și cu osârdie te slăvesc pe tine.

Tămăduiri lucrând, Sfinte Părinte, și risipind rătăcirea diavolilor, te-ai făcut pricinuator a toată mântuirea și apărător celor ce rătăcesc.

Slavă...

Îndepărtând adormirea pleoapelor, ai adormit, Ioane, pornirile nepotolite ale nestăpânitului trup, cu rugăciunile tale de toată noaptea către Dumnezeu.

Și acum...

Saltă, suflete, încredințează-te, inimă, și cutremură-te cu totul, trup al meu, ca să cântăm adormirea cuviosului,

rugându-ne Maicii lui Dumnezeu.

Catavasia, după care ectenia și

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Curățindu-ți dinainte sufletul cu ai neprihănirii cărbuni, ți-ai întărit trupul, prin puterea nepătimirii, fericite Ioane. De aceea și cinstita raclă a moaștelor tale îndepărtează bolile și-i luminează pe cei ce cu credință totdeauna aleargă la tine, laudându-te.

Slavă...

Podoaba Asiei, vlăstarul Rusiei, Cuviosul Ioan a petrecut pustnicește, ca un bineplăcut al Domnului. Acest cugeător al celor dumnezeiești, plin de har, nu s-a dus în sfatul celor necredincioși, deși a fost robit de ei, ci, cât a trăit, a stat în legea lui Dumnezeu.

Și acum..., a Praznicului.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

«Am auzit, Doamne, glasul economiei Tale și pe Tine te slăvesc, Unule iubitorule de oameni.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe tine însuți te-ai înfrumusețat, ucigând cugetarea cea trupească, de aceea te-ai și dus la Ceruri.

Te-ai asemuit, preaminunate, fericitului Iov, în gunoaie având, preaînțelepte, un grajd drept sălaș.

Slavă...

Pornirile patimilor cu înțelepciune le-ai robit, Ioane, deși ai fost făcut rob Agarenilor.

Și acum...

Luminează-mi, Neprihănită Fecioară, sufletul cel întunecat, cu lumina ta, cea care ai născut lumina cea adevărată.

Catavasia.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

«Luminarea celor dintru întuneric, mântuirea celor

deznădăjduiți, Hristoase, Mântuitorul meu, către Tine îmi înalț rugăciunea, împărate al păcii, luminează-mă cu lumina ta, căci nu știu alt Dumnezeu în afară de Tine.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Lumina celor ce zac în întuneric, luminează-mă pentru rugăciunile Sfântului Tău, risipește norii sufletului meu întristat, revarsă-mi șuvoaiele iertării, căci nu am alt Dumnezeu în afară de Tine.

După cum ai curățat ochii cugetării de necurăția patimilor, Părinte Ioane, prin înfrânare, așa și nouă, prin dumnezeiasca ta mijlocire, grăbește și deschide ochii noștri cei arși de păcat, ca să trăim această viață în chip bine plăcut Domnului

Slavă...

Mare și minunată minune se vede în tine, Părinte. Că, mulți ani după ce ai fost înmormântat cu adevărat, fericite, trupul tău încă se păstrează nestricat, dormind în mormânt! Ci astfel, îi slăvește Domnul pe cei care Îl slăvesc pe El.

Și acum...

Cel ce cu adevărat cuprinde toate veacurile, Dumnezeu Cuvântul, în pânțelele tău, Maică Fecioară, a fost cuprins în chip negrăit, chemându-i pe oameni, Domnul.

Catavasia.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

«Scufundat în adâncul păcatelor, chem adâncul cel necuprins al milostivirii tale, căci din stricăciune Domnul m-a scos.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ascuns fiind, Părinte, ca o comoară de mult preț, te-ai arătat vederii celei evlavioase, strălucind cu minunile și dăruind tămăduiri robilor tăi.

Ai răsărit ca un finic înfloritor, în Biserica lui Hristos tu, cel prea plin de har, bucurându-se foarte mulțimea cre-

dincioșilor, de dulceața roadelor tale.

Slavă...

În chip sfânt ți-ai petrecut viața și laolaltă cu Sfinții te-ai sălășluit, rugându-te, Ioane, și pentru noi, cei care te cinstim pe tine cu credință.

Și acum...

Izbăvește-mă din nesimțirea cea nemăsurată pe mine cel stăpânit de multe păcate, Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, și smulge-mă pe mine din mâinile diavolilor.

Catavasia.

Condacul, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătat-te-ai astăzi...

Astăzi, Sfinte Părinte, facem pomenirea sfintelor tale lupte, pomenire care bucură cu bucurie mare, o Ioane, sufletele celor binecredincioși care, cu credință te cinstesc pe tine.

Icosul:

Cum voi lăuda eu nevrednicul, luptele tale, Sfinte Părinte? Și cum voi spune marea lacrimilor tale? Căci tu, strălucind încă din viață, te-ai așezat în corul îngerilor, ți-ai ucis, preaînțelepte, patimile prin înfrânare, iar trupul l-ai robit și l-ai supus duhului, rușinându-l pe stăpânul întunericului. De aceea și acum, stând lângă tronul Stăpânului, o, Ioane, mijlocești pentru cei care cu credință te cinstesc pe tine.

Se citește Sinaxarul zilei, la care adăugăm:

În această zi pomenirea Sfântului și de Dumnezeu purtătorului nostru părinte Ioan Rusul, Noul Mărturisitor, care, vândut unui agarinean ca rob și dus de acela în Asia Mică, în orașul Prokopion din Capadocia, luptându-se acolo în chip pustnicesc, a adormit în Domnul, în anul 1730.

Pentru rugăciunile Sfinților Tăi, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

«Neînchinându-se chipului celui de aur, cei trei tineri au disprețuit porunca celui necredincios și, aruncați în mijlocul focului, cântau răcorindu-se: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvântat»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Trupul tău ca pe un veșmânt frumos, brodat cu sudoarea ostnelilor, l-ai dat drept răsplată a goliciunii pe care ai suferit-o nouă, celor ce strigăm: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvântat.

Sufletele sfinților, corurile sfinților și cetele cele netrupești ale îngerilor te-au primit pe tine în mijlocul lor, Părinte al nostru, căci te-ai luptat cu multe suferințe, cântând cu bucurie: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvântat

Slavă...

Înnoindu-ți sufletul, cu plugul rugăciunii, o Ioane, și semănându-l cu înfrânarea, ai adunat făina curăției, prin care trăind, fericite, împreună cu îngerii, strigi: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvântat.

Și acum...

În tine mi-am pus toată nădejdea sufletului și privesc, așteptând cea cu adevărat dumnezeiască mângâiere; grăbește, Neprihănită Născătoare de Dumnezeu, și umple-mi drumul de har, ca să cânt: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvântat

Catavasia.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

«Pe Dumnezeu, Care a coborât în cuptor împreună cu fiii Evreilor și Care a schimbat focul în răcoare, cântați-L lucrurile, ca pe un Domn, și-L preaînălțați întru toți vecii.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Acum toporul credincioșilor, amenință sufletul meu cu tăierea, ci grăbește și, tăind spinii patimilor mele, adu roade coapte Domnului, mântuindu-l cu rugăciunile tale.

Sfânta ta plecare la Domnul, s-a preamărit în chip minunat, de către alaiurile Sfinților și corurile îngerilor, căro-ra le-ai urmat de pe pământ, vlăstar al Rusiei, o Ioane, preafericite.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Vrând în ceasul morții tale să te împărtășești cu sfintele taine, ți s-au dăruit, cu frică, în miezul unui măr, Trupul și Sângele cele dătătoare de viață ale lui Hristos, pe care, primindu-le, te-ai ridicat la Ceruri.

Și acum...

Biserică preacurată a Mântuitorului și Împăratului meu Iisus Hristos, Tron slăvit, Cer preaînalt, Rai cu adevărat neatins, Stăpână, deschide-mi și mie porțile raiului.

Catavasia.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

«Cuvântul Dumnezeiesc din Dumnezeu, Care a venit cu nespusă înțelepciune să-l înnoiască pe Adam, cel căzut în chip cumplit în stricăciunea muritoare, și Care în chip negrăit s-a întrupat pentru noi din Sfânta Fecioară, toți credincioșii într-un glas îl preamărim».

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

În chip nevăzut, Părinte Ioane preafericite, har îmbelșugat al duhului, din izvor nesecat, le dăruiești din belșug tuturor celor care cinstesc pomenirea ta cu credință, preamărindu-L pe Domnul cu osârdie.

Racla Moaștelor tale, izvorăște râuri de tămăduiri creștinilor care cu credință fierbinte vin la tine, contește bolile și sfințește sufletele tuturor celor care cu credință și cu râvnă totdeauna te fericesc pe tine, Ioane, Părintele nostru.

Slavă...

Cântând împreună cu Apostolii, cu cetele Cuvioșilor și cu mulțimile Sfinților în locașurile cele cerești, preînțelepte Părinte Ioane, roagă-te Ziditorului nostru Dumnezeu, pentru cei ce săvârșesc acum cu credință, sfânta și cinstita ta pomenire.

Și acum...

Pe tine dobândindu-te tare apărătoare, nădejde și zid, ancoră și acoperământ sigur, sprijin neclintit, liman netulburat, singură tare alături stătătoare, ne mântuim toți, Preaslăvită.

Catavasia.

Luminânda

Văzând cumplita priveriște, au dat înapoi cei necugetați; căci strălucea lumină sfântă, la mormântul Cuviosului, vestind credincioșilor minunea cea slăvită, căci cei ce l-au dezgropat, au descoperit moaștele lui Ioan, ca o comoară nejefuită.

La Laude

Se pun stihirile pe patru, glasul al 8-lea:

Podobie: O, preaslăvită minune.

O, preaslăvită minune! Locuind la un loc cu agarenii, fiind luat prizonier de aceștia, a fost dat de Tătari, fiind cumpărat cu bani, asemenea lui Iisus, prea credinciosul fiu al Rusiei și al Bisericii. Acest sfânt preaplin de har, în necazuri, după cum L-a căutat, L-a găsit pe Făcătorul tuturor, prin multe rugăciuni.

O, preaslăvită minune! Din necurăția vitelor, dumnezeiescul Ioan s-a făcut tot curat la trup și la suflet, având grajdul drept odaie și drept hrană – ocările și loviturile de picioare, iar goliciunea și frigul le-a îndurat preafericitul mereu, cu tărie, pentru Hristos.

Veniți cete ale Monahilor, ca să lăudăm astăzi cu evlavie, sfântul și cinstitul praznic al Cuviosului Ioan, căci

acesta, cu adevărat, învrednicindu-se de dumnezeiasca strălucire, a primit Lumina. O, Stăpâne, negrăită purtarea Ta de grijă, prin care noi am știut să te slăvim pe tine cel Necuprins!

Strălucirea Dumnezeirii celei luminate, cea sălășluită în tine, minunat te-a vădit, că purtător de duh te-ai arătat, preafericite, prin sfintele tale moaște, de aceea, prin laude și cântări, cinstim dumnezeiasca ta pomenire, noi care ne apropiem de moaștele tale, Sfinte, și de chipul cuvioasei tale icoane, de Dumnezeu fericite.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cine nu te va lăuda pe tine, cel cu adevărat vrednic de laudă? Sau cine nu se va minuna de felul viețuirii tale cel vrednic de uimire? Căci nu te-ai mulțumit, prea pline de har, în nenorocirea robiei, ci te-ai grăbit să o crești, prin osteneli pustnicești și prin greutăți. Nu te-ai înfricoșat, în fața mulțimii Agarenilor celor călcători de lege, ci te-ai păzit pe tine însuși în evlavie. Ai îndurat ocări multe, goli-ciunea și multe alte necazuri. Ai fost ispitit de multe și, prin răbdarea ta, ai fost încercat de Dumnezeu, Ioane, cu adevărat fericite. Pe care, rugămu-te, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Și acum...

A Praznicului zilei sau, de nu:

„Născătoare de Dumnezeu, tu ești vița cea adevărată...”.

Doxologia mare și Apolisul.

«Sfinte Mucenice Ioane,
roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!»



ACATISTUL

**Sfântului și de Dumnezeu purtătorului
nostru părinte**

IOAN RUSUL

Noul Mărturisitor

După începutul obișnuit se zic:

Troparul, glasul al 4-lea:

Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească ține și după moarte, neschimbat, trupul tău, Sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus prizonier și acolo te-ai unit cu Hristos, Ioane. Deci pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre, (de două ori)

Slavă..., Și acum..., a Născătoare:

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat, Dumnezeu întrupându-se întru unire neamestecată și crucea de bună voie pentru noi luând, prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

Condacul 1:

Veniți, credincioșilor, să-l laudăm pe cel care, rob fiind, a stăpânit peste patimi! Veniți să-l laudăm pe cel în care S-a oglindit Răsăritul Răsăriturilor! Celui care din Rusia a fost adus, ca să împartă lumii întregi

binecuvântările lui Dumnezeu, să-i cântăm: Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Icosul 1:

Hrănit-te-ai din tinerețe cu lumina adevărului, o, preaminunatul Ioane, sorbind dulceața învățăturilor dumnezeiești. Ai urmat cuvântul Celui Ce a zis: „Cine crede în Mine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie“, și pentru aceasta noi te laudăm:

Bucură-te, podoabă a Bisericii sobornicești, Mireasa lui Hristos;

Bucură-te, masă duhovnicească a celor doritori de curăție;

Bucură-te, odraslă sfântă a pământului rusesc trimisă la tainic apostolat;

Bucură-te, moștenitor al înfrânării Cuvioșilor Antonie și Teodosie de la Pecerska;

Bucură-te, că ai crescut într-o familie binecredincioasă;

Bucură-te, că ai luptat împotriva turcilor hulitori ai lui Hristos;

Bucură-te, că nu te-ai biruit de deznădejde când ai fost primit crucea robiei;

Bucură-te, că întărit fiind de Dumnezeu ai răbdat bătaii nenumărate

Bucură-te, că scuipările nu au întinat frumusețea ta lăuntrică;

Bucură-te, piatră de care s-au sfărâmat sfaturile cele nelegiuite ale chinuitorilor;

Bucură-te, că deși ți-au ars părul și pielea capului, nu te-ai plecat lor;

Bucură-te, că ai fost vrednic urmaș al cetelor de mucenici și mucenițe,

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 2-lea:

Cine poate să mă despartă de dragostea Hristosului meu? Ca rob ascult poruncile tale, dar în credința mea în Domnul Hristos nu îmi ești tu stăpân, îmi amintesc pătimirile Sale și sunt bucuros să primesc și eu cele mai cumplite chinuri, dar de al meu Iisus Hristos nu mă lepăd“, i-ai spus stăpânului turc, cântând în inima ta: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Au părăsit dreapta credință cei care s-au temut de suferință și cei iubitori de desfătări, primind învățăturile rătăcite ale lui Mahomed, dar tu te-ai arătat ca un nou Ilie, neplecându-ți genunchii la dumnezeu străin. Rugându-te să păzești turma lui Hristos de orice înșelare, te cinstim ca pe un părinte al nostru:

Bucură-te, că nu ai cârtit împotriva lui Dumnezeu pentru pătimirile tale;

Bucură-te, că ai primit răstignirea voii tale prin loviturile celor ce te prigoneau;

Bucură-te, cel ce unindu-te cu Hristos, te-ai asemănat Lui;

Bucură-te, că deși ai fost pus să trăiești între animale, ai viețuit îngerește;

Bucură-te, că prin nevoințele tale grajdul se umplea de bună-mireasmă;

Bucură-te, că sfîntîndu-l prin rugăciune, nu ai primit să te muți din el;

Bucură-te, că te împărtășeai în fiecare săptămână cu Sfintele Taine;

Bucură-te, că ai purtat cu sfială și smerenie numele Botezătorului;

Bucură-te, că ai purtat în minte și în inimă pilda sa jertfelnică;

Bucură-te, că fără tulburare din furtuna încercărilor ai ieșit;

Bucură-te, că prin statornicia în credință ești pildă tuturor;

Bucură-te, candelă care ai ars cu untdelemnul răbdării;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 3-lea:

Nu numai credincioșii au priceput sfințenia viețuirii tale, ci și închinătorii lui Allah, căci prin rugăciune ai trimis stăpânului tău o farfurie cu mâncare, din Procopie până la Mecca, pe care lucru neputând să-l înțeleagă, toți au strigat: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Nimic nu este cu neputință celor ce cred cu tărie că Făcătorul cerului și al pământului degrabă plinește rugăciunile lor. Chiar de nu am văzut cu ochii trupești, dar cu inima credem că ai făcut și ceea ce părea cu neputință, numai pentru a arăta stăpânului tău și celor dimpreună cu el puterea Domnului tău. Pentru care îți cântăm:

Bucură-te, că nu te-ai îndoit în credința ta, având nădejde neclintită în Dumnezeu;

Bucură-te, că de la Procopie la Mecca ai trimis o farfurie cu mâncare;

Bucură-te, că deși turcii au răs de tine, ai simțit binecuvântare cerească;

Bucură-te, că stăpânul tău întorcându-se acasă a început să te cinstească;

Bucură-te, că până și cei întunecați la minte au priceput sfințenia ta;

Bucură-te, că la înmormântarea ta au venit chiar și musulmani și armeni;

Bucură-te, că din rânduială cerească farfuria aceea este și astăzi semn al minunii săvârșite de tine;

Bucură-te, că după multe veacuri arătându-te femeii la care se afla farfuria i-ai cerut să o aducă la biserică;

Bucură-te, că cei care cereau semne și minuni au primit cu prisosință;

Bucură-te, că te-ai asemănat proorocilor din Legea cea veche;

Bucură-te, stavilă care oprești rătăcirile și izgonești lupii de la turma cea cuvântătoare;

Bucură-te, că pe toți i-ai copleșit prin virtuțile și minunile tale;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 4-lea:

Nu a ținut Dumnezeu lumina ascunsă sub obroc, ci a rânduit ca moaștele tale întregi și binemirositoare să fie primite de credincioși ca o pecete a binecuvântării tale. Pentru care și noi, bucurându-ne cu cei care s-au atins de ele, li cântăm Celui care dă adevărata viață celor ce cred în El: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Degeaba a încercat vrăjmașul mântuirii, diavolul, mișcat în mijlocul flăcărilor ca și cum nu ar fi cunoscut moartea. Turcii care au văzut aceasta s-au înfricoșat și au fugit, lăsând în urmă odoarele bisericești pe care vroiau să le fure, iar creștinii s-au umplut de mirare, cântându-ți:

Bucură-te, nou Ilie prin râvna către cele cerești;

Bucură-te, că la fel cu acela te-ai lăsat mistuit de dragostea sfântă;

Bucură-te, că nu îmbrăcămintea, ci trupul tău ne-ai lăsat nouă ca acoperământ;

Bucură-te, că deasupra mormântului tău a strălucit o lumină cerească;

Bucură-te, că găsind moaștele tale, credincioșii au tresăltat cu duhul;

Bucură-te, că toți cei ce le sărută, iau binecuvântare;

Bucură-te, că închinându-se lor, găsesc scăpare din frământările lor;

Bucură-te, că ele sunt mărturie că Domnul pe care L-ai slujit este adevăratul Dumnezeu;

Bucură-te, că El a dat viață moaștelor tale când au fost aruncate în foc;

Bucură-te, că trupul tău s-a mișcat în mijlocul flăcărilor;

Bucură-te, că a rămas nevătămat, arătând sfințenia ta;

Bucură-te, că a fost adus în Grecia, pentru a fi martor al minunilor tale;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 5-lea:

Cine știe mulțimea minunilor tale? Cine cunoaște câtă mulțime de oameni ai ajutat, spre slava Dumnezeului părinților noștri? Doar o mică parte din lucrările tale aflând noi, îi mulțumim Celui Ce te-a proslăvit între cei iubiți ai Săi, și îi cântăm: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Nou Doctor fără-de-arginți fiind, urmând Doctorului sufletelor și al trupurilor, nu ai pregetat să sari în ajutorul bolnavilor care te-au chemat cu credință, ci le-ai adus grabnică tămăduire. Iar noi, auzind aceasta, te lăudăm așa:

Bucură-te, împreună cu Cosma și Damian, cu Chir și Ioan;

Bucură-te, cu toți doctorii fără de plată;

Bucură-te, că nu de la tine, ci de la Domnul ai adus izbăvire din dureri;

Bucură-te, vistierie nesfârșită de tămăduiri;

Bucură-te, că celui paralytic de zece ani i-ai vindecat picioarele;

Bucură-te, că el nu a șovăit a merge la biserică ta să îți mulțumească;

Bucură-te, că prin mir ai dat sănătate unei femei bolnave;

Bucură-te, de laudele celor cinci copii ai ei;

Bucură-te, că ascuți rugăciunile copiilor pentru părinții lor;

Bucură-te, că Atanasia a adus bărbatului ei agheasmă și ulei din candelă ta;

Bucură-te, că, ungându-se cu credință, acestuia i s-a tămăduit pieptul;

**Bucură-te, alinătorul durerilor celor în suferință;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui
Hristos!**

Condacul al 6-lea:

Un bolnav din Atena a refuzat să primească ajutorul doctorului, temându-se că își va pierde viața, dar tu te-ai arătat în vis nepoatei sale, îndemnând-o să-l trimită la acela pentru tămăduire. Auzind că nu i se va întâmpla nimic rău și că vei ține chiar tu mâna celui care îl va opera, el a primit cu încredere sfatul tău și a aflat tămăduirea, pentru care a cântat Domnului cu mulțumire: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Vindecând prin harul lui Dumnezeu boli de nevindecat, deși nu ai învățat de la oameni meșteșugul doctoricesc, te-ai arătat mai iscusit decât cei ce și l-au însușit pe acesta prin știință lumească. Iar cei ce cunosc puterea ajutorului tău îți cântă:

Bucură-te, vas de mir neîmpușinat și de sănătate izvorâtor;

Bucură-te, venind în sprijinul celor neputincioși pe care îi bântuiește deznădejdea;

Bucură-te, cel ce prin suferințele tale ai primit darul de a alina suferințele celor aflați în nevoi;

Bucură-te, că ai îndepărtat cheagurile de sânge din capul Vasulei;

Bucură-te, că unui copil i-ai tămăduit picioarele paralizate;

Bucură-te, că mama căreia i-ai vindecat copiii venit să îți mulțumească;

Bucură-te, cel ce vindeci copiii încercați de boală;

**Bucură-te, că părinții lor aleargă la tine cu nădejde;
Bucură-te, că unei bătrâne gârbove i-ai îndreptat
spatele;**

**Bucură-te, că în chip de doctor te-ai arătat unui
medic necredincios;**

**Bucură-te, că vindecându-se de cancer, acesta a
crezut în Dumnezeu;**

**Bucură-te, că ai izbăvit de o veche suferință pe
preotul care slujea în biserica ta;**

**Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui
Hristos!**

Condacul al 7-lea:

**„Sfinte Ioane, mă urăști?“, a întrebat cuprinsă de
deznădejde Arhondula, părându-i-se că rugăciunile ei
pentru a avea urmași nu au avut nici un folos. Tu însă
i-ai apărut nu după multă vreme și i-ai spus că sfinții
nu urăsc pe nimeni, și că voia Domnului era ca ea să
se bucure de copii abia după doi ani. Iar ea, după ce
a văzut împlinirea cuvintelor tale, i-a cântat lui
Dumnezeu: Aliluia!**

Icosul al 7-lea:

**De multe ori am crezut că rugăciunile noastre sunt
zadarnice, că pentru păcatele noastre fața Domnului s-a
întors de la noi și ne așteaptă pierzania, dar la vremea
cuvinită El a plinit toate cererile noastre cele bune. Sfin-
te Ioane, ajută-ne să simțim în toate zilele vieții noas-
tre ocrotirea cerească, ca să îți putem cânta:**

**Bucură-te, reazem al celor împovărați de greutatea
vieții;**

**Bucură-te, că auzi suspinurile și ștergi lacrimile
oamenilor;**

Bucură-te, cel ce nu te-ai mâniat pe Arhondula care a cârtit împotriva ta;

Bucură-te, cel ce i-ai spus că sfinții nu urăsc pe nimeni;

Bucură-te, că deznădejdea care o biruia i-ai schimbat-o în nădejde;

Bucură-te, că la vremea rânduită de Domnul, ea s-a învrednicit să aibă copii;

Bucură-te, că pentru răbdarea ei a fost răsplătită nu doar cu un copil, ci cu mai mulți;

Bucură-te, că ne-ai întărit evlavia față de cei proslăviți de Dumnezeu;

Bucură-te, podoabă cerească care nu cruți oste-neala pentru a-i sprijini pe oameni,

Bucură-te, folositorul cel prea cald al credincioșilor care cred minunilor tale;

Bucură-te, că familia ta este Biserica Mântuitorului;

Bucură-te, că celor ce nu fug de greutățile vieții le dai curajul să iasă întăriți din ele;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 8-lea:

Ca o fiară urla Caterina, când era chinuită de diavol, înspăimântându-i pe cei care o vedeau, dar a alergat fără să se îndoiască la ajutorul tău, și apărându-i în vis i-ai vestit izbăvirea. Și noi cădem, sfinte, înaintea ta, rugându-te să îi eliberezi pe toți cei care sunt robiți de îngerii căzuți, ca să cânte împreună cu noi Celui Ce a înfrânt puterile întunericului: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Cazi înaintea tronului dumnezeirii, Sfinte Ioane, și mijlocește pentru toți cei care suntem ispitiți de vrăjmașul diavol ca să primim ajutor în lupta duhovnicească și să dobândim tărie în credință noi, cei ce te lăudăm: Bucură-te, că ai gonit pe diavolul care o chinuia pe Caterina;

Bucură-te, că după aceasta, mulți demonizați au fost aduși la racla ta;

Bucură-te, purtătorule de Duh Sfânt care ai mijlocit tămăduirea lor;

Bucură-te, că prin lacrimi și nevoințe i-ai înfricoșat pe diavoli;

Bucură-te, căderea nelegiuitorilor vrăjmași și ridicarea celor ce se luptă cu aceștia;

Bucură-te, lanț care fereci pe făptuitorul celor rele;

Bucură-te, că pe cei care suferă de tulburările minții îi izbăvești;

Bucură-te, cel ce având harisma deosebirii vezi lucrarea diavolului;

Bucură-te, că ne povățuiești cum să scăpăm din cursele lui viclene;

Bucură-te, că și în vremurile de pe urmă vei fi călăuză pentru credincioși;

Bucură-te, că împreună cu tot soborul sfinților vei veghea asupra lor,

Bucură-te, cel ce prin suportarea prigonirii ai ajuns pavăză pentru creștinii prigoniți;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 9-lea:

Precum s-a întors fiul cel risipitor la tatăl său, așa și tânărul Tanasis care după multe răutăți a ajuns să își lovească mama, prin tainica ta mijlocire s-a întors cuprins de pocăință înapoi la dragostea cea firească. La fel i-ai ajutat și pe alți tineri care, părăsind căile pierzaniei, i-au cântat Dumnezeuului îndurărilor: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Mulți sunt cei care apucă pe drumuri greșite, iar rudele lor sunt cuprinse de jale. Vino și întoarce-i la slujirea lui Hristos pe cei care au căzut în păcat, fiind prinși în cursele vrăjmașilor și biruiți de patimile uci-gătoare de suflet, ca să îți cânte alături de noi:

Bucură-te, rudă duhovnicească a Sfântului Stelian;

Bucură-te, cel ce ocrotitor al tinerilor fiind, te întristezi de căderile lor;

Bucură-te, mângâiere prea-dulce pentru părinții fiilor risipitori;

Bucură-te, că mama lui Tanasis și-a văzut dorința împlinită;

Bucură-te, că văzându-și fiul acasă s-a bucurat împreună cu cetele îngerești;

Bucură-te, că te îngrijești ca cei ce s-au pocăit să nu se întoarcă la cele rele;

Bucură-te, că îi liniștești pe cei care suferă amar pentru căderile celor apropiați lor;

Bucură-te, că dai nădejde în mila Celui Ce a venit pentru cei păcătoși;

Bucură-te, că nici o cădere nu poate stăvili rânduiala lui Dumnezeu;

Bucură-te, cel ce ne înveți să urâm păcatul, fără a-i judeca pe cei care cad în el;

Bucură-te, cel ce ne ajuți să ne vindecăm de slăbiciunile noastre ascunse;

Bucură-te, că ne îndemni să ne rugăm unii pentru alții;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 10-lea:

Deși văduva care fusese lipsită de casă nu ți-a cerut niciodată ajutorul, plângerea a ajuns și la urechile tale, și tu nu ai șovăit să o liniștești, încurajând-o să se ducă la judecată pentru a dobândi ce i se cuvenea. Știind că mijlocirea ta este mai tare decât cerbicia judecătorilor iubitori de arginți, te chemăm și noi în ajutorul celor nedreptățiți, al celor ce Îi cântă Dreptului Judecător: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

Arzătoare fiind dragostea ta pentru oameni, nu numai pe cei care au auzit de numele tău îi ajuți, ci și pe mulți din cei greu încercați de nevoi. Să nu rămână departe de mila ta cei pe care îi poți ajuta, ca văzând puterea ta să îți cânte împreună cu noi:

Bucură-te, că ai ajutat-o pe văduva pe care rudele vroiau să o înșele;

Bucură-te, că ai așezat-o în casa care i-a rămas moștenire;

Bucură-te, că s-au rușinat cei care cugetau vicleșuguri cu nerușinare;

Bucură-te, că ai sărit în ajutorul celei rămase fără ajutor de la oameni;

Bucură-te, că pe mulți alții i-ai izbăvit din cursele vrăjmașilor;

Bucură-te, că trăiești fericirea celor însetați de dreptate;

Bucură-te, prigonitorule al celor ce prigonesc;

Bucură-te, luptător destoinic împotriva înșelătoriei, furțișagului și nedreptății;

Bucură-te, cel care răstorni urzelile judecătorilor nevrednici;

Bucură-te, că ești iscusit judecător și nu te pot înșela cei ce ți se roagă cu fățărnicie;

Bucură-te, balanță a Dreptului Judecător spre care alergăm în necazuri;

Bucură-te, cel care îi îmbraci pe cei săraci și îi hrănești pe cei flămânzi;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 11-lea:

De multe ori uităm să îi prăznuim pe cei de care lumea nu a fost vrednică, pe sfinții care au strălucit printr-o viețuire aleasă luminând pământul. Tu, dar, Sfinte Ioane, te bucuri împreună cu ei când cinstim pomenirea voastră și pentru că v-a rânduit ca apărători ai noștri îi mulțumim Domnului prin cântarea : Aliluia!

Icosul al 11-lea:

„Așa sunt uitați prietenii?“, l-ai întrebat pe bătrânul Nicolae care nu și-a adus aminte că este praznicul tău, iar el auzind blânda ta mustrare a lăsat toate ca să vină și să se închine ție, și să-ți cânte împreună cu cei care te iubesc ca pe un ocrotitor al lor:

Bucură-te, că prin pomenirea ta poți ajuta credincioșilor;

Bucură-te, că prin tine ni s-a arătat că sfinții nu trec cu vederea prăznuirea lor;

Bucură-te, că prin aceasta am fost îndemnați să-i cinstim cu și mai multă evlavie;

Bucură-te, că nu te-ai sfiit să-l mustri fără de răutate pe bătrânul Nicolae;

Bucură-te, că auzindu-te el a venit grabnic la moaștele tale;

Bucură-te, că s-au înălțat către tine rugăciunile sale smerite;

Bucură-te, cel ce aștepti să avem și noi credință curată ca a sa;

Bucură-te, că nu te îndepărtezi nici de cei care nu știu să se roage ție;

Bucură-te, prietenule al celor ce vor să le fii aproape;

Bucură-te, cel ce nevăzut călătorești alături de ei pe marea vieții;

Bucură-te, că ne chemi să cinstim și noi cum se cuvine pomenirea ta;

Bucură-te, că le dai credincioșilor cele de trebuință pentru a veni la biserica ta;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 12-lea:

Nu te vom uita, sfinte. Nu vom uita mulțimea minunilor tale prin care a strălucit puterea adevăratului tău Stăpân. Ajută-ne ca până la sfârșitul vieții noastre să rămânem fii credincioși ai Sfintei Biserici, ca să nu încetăm lauda de: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Slavă lui Dumnezeu pentru toate! Slavă lui Dumnezeu pentru mulțimea de sfinți care au crescut în Biserica Sa, unde a înflorit și Sfântul Ioan Rusul! Nespusă este tresăltarea inimilor noastre când îți aducem cântări de laudă, Sfinte Ioane, făcătorule de minuni:

Bucură-te, icoană zugrăvită de împăratul Ceresc spre întărirea credincioșilor;

Bucură-te, temei de împăcare al celor biruiți de mânie și răutate;

Bucură-te, bucurie a celor ce află de minunile tale;

Bucură-te, dar dumnezeiesc în viețile noastre greu încercate de felurite necazuri;

Bucură-te, cel ce cu negrăită dulceață îi îndreptezi pe cei nepricepuți;

Bucură-te, dascălul și îndrumătorul nostru pe calea virtuții;

Bucură-te, îndreptătorul celor fără de socoteală;

Bucură-te, totdeauna izbăvitor al celor care te cheamă în primejdii;

Bucură-te, cel ce nu ai cruțat osteneala pentru a face bunătate

Bucură-te, că ne dai ajutor cu îmbelșugare în toată vremea;

Bucură-te, că ne arăți nouă milele lui Dumnezeu;

Bucură-te, și pregătește-ne să ne bucurăm împreună cu tine în rai;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 13-lea:

O, Sfinte Ioane, vlăstar al Rusiei și făclie a Bisericii lui Hristos, primește acum puțină noastră rugăciune și nu ne lăsa fără răspuns. Deși nu avem credința celor cel au cerut ajutorul tău și l-au primit cu îndestulare, credem că ne poți ajuta și pe noi, ca să slăvim cu mulțumire Numele lui Dumnezeu prin laude și cântări de: Aliluia!

(Acest Condac se zice de trei ori.)

Apoi se zice iarăși Icosul întâi: Hrănit-te-ai din tinerețe... și Condacul întâi: Veniți, credincioșilor, să-l lăudăm...; După aceea se citește această:

RUGĂCIUNE

O, Sfinte Ioane, întru tot lăudate și de minuni făcătoare, primește această umilă rugăciune de la noi, nevrednicii tăi robi, căci către tine ca la un grabnic folositor alergăm noi, chemându-te cu evlavie: vino, sfinte, și vezi rănile și durerile noastre. Ia aminte la suspinele noastre, că știm, sfinte al lui Dumnezeu, că deși ai pățimit greu pentru dragostea lui Hristos, dar prin viețuirea ta ai aflat dar de la Dumnezeu, fiindcă ne-am încredințat că și după mutarea ta la viața cea veșnică cine a năzuit la ajutorul tău și ți s-a rugat cu credință, nu a rămas neajutat. Că cine te-a chemat și tu l-ai trecut cu vederea? Sau cine s-a rugat ție și nu l-ai auzit?

Minunile și ajutorul tău, sfinte, ne-au făcut și pe noi, păcătoșii, să alergăm la ajutorul tău. Am auzit de minunea pe care ai făcut-o trimițând prin rugăciune o farfurie de mâncare din Procopie până la Mecca. Am aflat de vindecările tale minunate, de mulțimea de

bolnavi care au aflat izbăvire din suferințele lor. Credem că Dumnezeu te-a proslăvit prin minuni fără de număr. Oare pe noi ne vei lăsa fără ajutor? „Să nu fim noi lepădați de la dragostea ta, sfinte, chiar dacă viețile noastre sunt pline de fărădelegi.

Aducându-ne aminte de mijlocirile tale binecuvântate, credem că tu același ești, sfinte, astăzi ca și atunci, și că nimeni din cei ce se roagă ție nu rămâne fără ajutor. Pentru aceea și noi, fiind scârbiți și în pagube, alergăm la tine cu credință și lacrimi, îngenunchind, și ne rugăm ție, Sfinte Ioane, să te rogi pentru noi lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Celui Ce n-a trecut cu vederea rugăciunea ta cea jertfelnică, ci te-a ascultat și te-a întărit și te-a primit în cereștile locașuri. Roagă-L să depărteze de la noi dreapta Sa mânie, să apere orașele, satele și toată țara noastră de secetă, de foamete, de furtuni năpraznice, de cutremur, de boli și răni aducătoare de moarte, de năvălirea asupra noastră a altor neamuri și de războiul cel dintre noi.

Mijlocește, Sfinte Ioane, păstoriților noștri râvnă fierbinte către Dumnezeu, purtare de grijă pentru mântuirea sufletească a păstoriților, înțelepciune în purtare și învățătură, cucernicie și tărie în ispite; tuturor cârmuitorilor purtare de grijă față de supuși, iar supușilor îndeplinirea cu sârguință a tuturor îndatoririlor lor, ca astfel, în pace și cu cucernicie, să petrecem veacul acesta. Să ne învrednicim de împărtășirea bunătăților celor veșnice în împărăția Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine cinste și închinăciune, împreună cu Tatăl cel fără de început și cu Preasfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

**RUGĂCIUNE CARE SE CITEȘTE
LA VREME DE BOALĂ**

Bucurându-mă de dumnezeiasca mărire la care te-ai înălțat, o, Sfinte Ioane, îndrăznesc să alerg la ajutorul tău pentru tămăduire. Știu, Părinte, că încercările vin din rânduiala lui Dumnezeu. Știu că prin boala trupului sufletul se curățește, și că răbdarea este răsplătită de Dumnezeu. Dar de multe ori norii negri ai deznădejdiei îmi tulbură mintea și mă depărtează de rugăciune.

De aceea dar, o, Sfinte, găsesc alinare în cugetarea la vindecările tale minunate. Tu ai tămăduit mulțime de copii spre bucuria părinților lor. Tu ai îndreptat spatele bătrânei gârbove, tu ai dat sănătate femeii bolnave, spre bucuria copiilor ei. Tu l-ai vindecat pe bărbatul Atanasiei care s-a uns cu untdelemn din candela ta. Tu ai îndepărtat cheagurile de sânge din capul Vasulei și l-ai tămăduit pe doctorul necredincios.

Știind grabnica ta mijlocire, te rog, o, Sfinte Ioane, ia viața mea în mâinile tale și mijlocește precum știi mântuirea mea. Dacă voia Domnului este să duc cu răbdare crucea bolii, dă-mi putere și ajută-mă să nu cârtesc din cauza neputințelor. Dar dacă Bunul Dumnezeu se va milostivi de mine pentru rugăciunile tale, atunci să mă tămăduiești fără șovăială, noule doctor fără-de-arginți, ca văzând aceasta să-ți mulțumesc ție și să-I laud în vecii vecilor pe Doctorul sufletelor și al trupurilor, prin cântarea: Aliluia!

CUPRINS

<i>Cuvânt înainte din partea editorului</i>	7
---	---

VIATA SFÂNTULUI IOAN RUSUL

<i>Patria natală – Rusia</i>	9
<i>Prizonier de război</i>	9
<i>Mutarea la cele veșnice</i>	12
<i>Descoperirea sfintelor moaște</i>	13
<i>Osman Pașa arde sfintele moaște</i>	13
<i>Sfintele moaște ajund în Grecia</i>	14

MINUNI ALE SFÂNTULUI IOAN RUSUL

<i>Un naufragiu</i>	15
<i>Un baston</i>	16
<i>Minune întâmplată unui om de știință</i>	17
<i>Se vindecă doi frațiori</i>	19
<i>Vedenia dumnezeiască</i>	20
<i>Ca în cartea de religie</i>	21
<i>Acromegalia</i>	22
<i>Congestie cerebrală</i>	24
<i>Drama unui copilăș</i>	24
<i>Călătorie de 100 kilometri</i>	26
<i>La spitalul de boli canceroase „Sfântul Sava” – 1978</i>	28
<i>„Trebuie să primești operația pe creier”</i>	30
<i>Cu primul avion</i>	31
<i>Casa e a ta</i>	32
<i>„Ioan Rusul”</i>	34
<i>„Așa sunt uitați prietenii?”</i>	35
<i>Să-mi spună iarăși „mamă”</i>	37
<i>Săptămâna Mare – 1980</i>	39
<i>O foarte scumpă vază de flori</i>	41
<i>„Sfinte Ioane, mă urăști?”</i>	43
<i>Din Mekka Arabiei la Procopie, în insula Evvia</i>	45
<i>Se vindecă hemoragia</i>	46

SLUJBA SFÂNTULUI IOAN RUSUL

<i>Paraclisul</i>	48
<i>La Vecernia Mare</i>	60
<i>La Utrenie</i>	67
<i>Acatistul</i>	78



*Racla cu sfintele moaște ale
Cuviosului Ioan Rusul*

